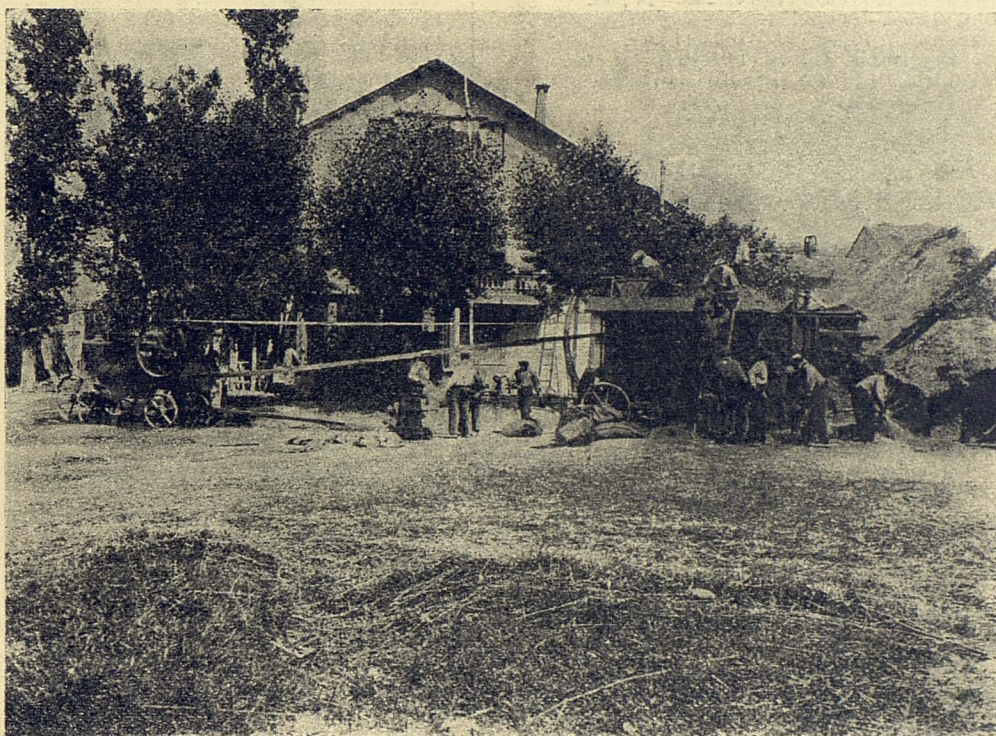

AGRICULTURA

La batuda

SUMARI:

L'escassetat de farratges, per M. Rossell i Vilar. — La piroplasmosi en els bòvids, èquids i ovins, per R. Malés. — Els adobs químics en selvicultura, per Cosme Giralt. — Principis d'engreixament d'avi-ram, per L. Gallinat. — La collita mecànica de les olives, per J. Bonet. — La difamació de l'ou, per L. Gallinat. — L'asseccament dels branquillons del presseguer, per C. Colomer. — Per a l'estructuració de la nostra Agricultura, per R. Sala. — Cultiu i conservació dels bolets, per E. Serben. — Els contractes d'arrendament de finques rústiques. — Noticiari. — El Mercat.

I RAMADERIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Plaça de Catalunya, 17

LLIBRERIA CATALONIA
BARCELONA

ENCICLOPEDIA AGRÍCOLA

publicada sota la direcció de G. WERY

VOLUMS PUBLICATS

Química agrícola (Química del suelo). *G. André* (2.ª edició). Dos volums.—Teia, 24 pessetes.
Química agrícola (Química vegetal). *G. André* (2.ª edició). Dos volums.—24 ptes.
Viticultura. *P. Pacottet* (2.ª edició).—15 ptes.
Vinificación. *P. Pacottet* (2.ª edició).—14 ptes.
Higiene y Enfermedades del ganado. *P. Cagny y R. Gomin* (2.ª edició).—14 ptes.
Avicultura. *Voitellier* (2.ª edició).—14 ptes.
Abonos. *C. V. Garola* (2.ª edició). Dos volums.—24 ptes.
Cereales. *C. V. Garola*.—14 ptes.
Riegos y Drenajes. *E. Risler y G. Wéry*.—14 ptes.
Las Conservas de frutas. *A. Rolet* (2.ª edició).—14 ptes.
Agricultura general. *P. Diffloth* (2.ª edició). 4 volums.
I. Suelo y mejoramiento de las tierras.—12 ptes.
II. Labores y rotación de cultivos.—12 ptes.
III. Siembras y cuidado de los cultivos.—12 ptes.
IV. Cosechas y conservación de los productos agrícolas.—12 ptes.
Alimentación racional de los Animales domésticos. *Gouin*.—14 ptes.
Entomología y Parasitología agrícolas. *Guénaux*.—14 ptes.
Enfermedades parasitarias de las plantas cultivadas. *P. Delacroix*.—12 ptes.
Enfermedades no parasitarias de las plantas cultivadas. *P. Delacroix*.—12 ptes.
Lechería. *C. Martin* (2.ª edició).—12 ptes.
Arboricultura frutal. *Bussard y Duval* (2.ª edició).—14 ptes.
Material vitícola. *R. Brunet*.—12 ptes.
Material vinícola. *R. Brunet*.—14 ptes.
Prados y Plantas forrajeras. *C. V. Garola*.—15 ptes.
Botánica agrícola. *E. Schribaux y J. Nanot*.—12 ptes.
Zootecnia general. *P. Diffloth*. 2 volums.—27 ptes.
Microbiología agrícola. *E. Kayser*. 2 volums.—24 ptes.

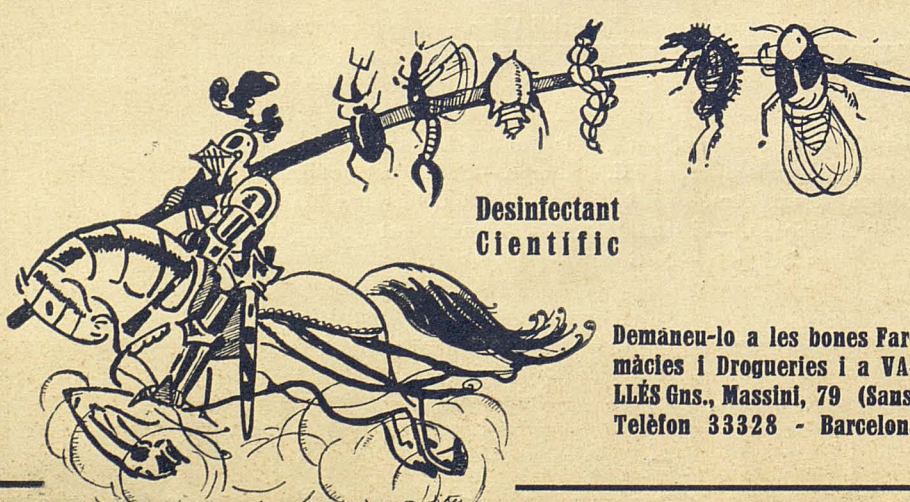
Ganado lanar. *P. Diffloth*.—12 ptes.
Silvicultura. *A. Fron*.—14 ptes.
Razas bovinas. *P. Diffloth*.—15 ptes.
Aguardientes y Vinagres. *P. Pacottet*.—14 ptes.
Las Conservas de Legumbres. Carnes, productos del corral y de la lechería. *A. Rolet*.—12 ptes.
La remolacha y la fabricación del azúcar de remolacha. *Saillard*.—17 ptes.
Industria y comercio de los Abonos. *Pluvigne*.—14 ptes.
Construcciones rurales. *J. Danguy*.—14 ptes.
Economía rural. *E. Jouzier*.—14 ptes.
Compendio de Agricultura. *C. Seltensperger*.—14 ptes.
Explotación de un dominio agrícola. *R. Vuigner*.—15 ptes.
Apicultura. *R. Hommell*.—14 ptes.
Cultivo hortícola. *L. Bussard*.—12 ptes.
Cabras, cerdos, conejos. *P. Diffloth*.—12 ptes.
El Manzano de sidra y la Sidrería. *Warcollier*.—15 ptes.
Sericultura. *P. Vieil*.—12 ptes.
Hidrología agrícola. *F. Diénet*.—12 ptes.
Higiene de la Granja. *Regnard y Portier*.—12 ptes.
La Mimbrera (Cultivo y aplicaciones) *E. Leroux*.—12 ptes.
Prácticas de Ingeniería rural. *Provost y Rolley*.—12 ptes.
Máquinas de labranza. *G. Coupan*.—14 ptes.
Razas caballares. *P. Diffloth*.—14 ptes.
Análisis agrícolas. *R. Guillin*.—12 ptes.
Producción y doma del caballo. *J. Bonnefont*.—12 ptes.
Meteorología y Física agrícolas. *Klein y Sanson*.—12 ptes.
Electricidad agrícola. *A. P. t.*.—14 ptes.
El libro de la campesina. *O. Bussard*.—12 ptes.
Topografía agrícola. *C. Muret*.—12 ptes.
Destilería agrícola e industrial. *Boullanger*. Dos volums. Publicat el primer.—12 ptes.
Vinos de Champaña y Vinos espumosos. *Pacottet y Guillon-neau*.—12 ptes.

VOLUMS EN PREMPSA

Destilería agrícola e industrial. *E. Boullanger*. Volum II.
Plantas de escarda. *H. Hitler*.
Previsión del tiempo. *Sanson*.

Cultivos meridionales. *Rivière y Lecq*. 2 volums.
Piscicultura. *G. Guénaux*.
Geología agrícola. *Cord*.

De venda en la LLIBRERIA CATALONIA, Plaça de Catalunya, 17. — BARCELONA

LISOL

VALLÈS G.^{NS}

L'únic que pot combatre eficaçment totes les plagues del camp i dels arbres fruiters
Indispensable per a la curació de tota classe de mals del bestiar.

Demaneu-lo a les bones Farmàcies i Drogueries i a VALLÈS Gns., Massini, 79 (Sans)
Telèfon 33328 - Barcelona

NOGAT

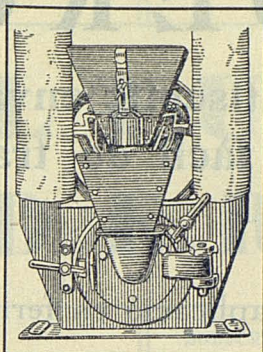
PRODUCTE ESPECIAL MATA-RATES

El mata rates "Nogat" constitueix el producte més còmode, ràpid i eficaç per a matar tota classe de rates i ratolins. Es ven a 50 cèntims paquet i a 10 pessetes la caixa de 25 paquets a Barcelona, Farmàcia Gelart, Princesa, 7, Drogueries Vidal i Ribas i en les principals farmàcies i drogueries d'Espanya, Portugal i Amèriques.

Producte del Laboratori SOKATARG
Carrer del Ter, 16-Telèf. 564 S. M.-Barcelona

NOTA.—Dirigint-se i ensem enviant per Gir Postal o segells de Correus l'import més 50 cèntims per despeses de remesa, a Laboratori, a volta de correu, verifica la remesa de la comanda

Molins trituradors

"El Campeón Universal"

Patent n.º 91267

Per tota mena de
grans, despulles, al-
fals, fenc, garrofes

i tota mena de materials

Es l'únic molí que no produeix pols. Doble durada que tots els altres sistemes, degut a les dues mànegues d'aspiració; pot treballar a la dreta i a l'esquerra. Porta especial per alfals tal com es sega, degut a la seva gran bossa d'entrada. Es construeix en cinc tamanyos, de 100 a 2.000 quilos hora.

L'únic anunciant que només es dedica a construir molins trituradors, tenint tallers propis per a construir-los. No es cobra cap màquina fins que el client hagi donat la seva conformitat en el seu rendiment i bon funcionament.

OLIVAIRES

MODERN MOLÍ-TRITURADORA
REMOLEDORA D'OLIVES

Triple rendiment, treball més perfecte que els antics corròns de pedra, fàcil neteja. La mateixa màquina, amb un fàcil dispositiu serveix per esmicolar i moldre tota mena de pinsos. Grans facilitats en el pagament.

Per detalls, al constructor

MARC TORRAS

Riereta, 15 - BARCELONA - Telèfon 16884

D'ACÍ POCS DIES

LIBRERIA CATALÒNIA

s'instal·larà
en els nous
locals que ha
adquirit a la

Ronda Sant Pere, 3

Les millors varietats noves

ARRELATS,
ESTAQUES
I EMPELTS

Jaume Sabaté

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

BARCELONA

"Centre Vitícola del Penedès"

Fundat en 1889

EXPORTACIONS

DEMANEU CATALEGS

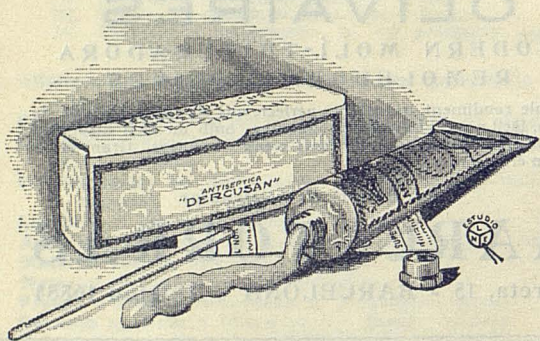
TEL.:

SABATÉ

“DERCUSAN”

Antisèptic envasat en tubs d'estany,
és fàcil de transportar i guardar.

Té aplicació en ferides i processos infectats tant en les persones com en els irracionals. Mata els paràsits (polls, puces, etc.) És insubstituïble per a tractar aquestes afeccions en l'aviram, gossos, gats i altres animals domèstics. Desinfecta i cicatritza les picades dels tàvecs. No és metzinós ni irritant.

ES VEN A LES FARMACIES

Tub petit 1'60 pessetes - Tub gran 3'65 pessetes
Tub per a Clíniques i Veterinària 7'70 pessetes

GRANJA “CARLES”
PALS • • (PROV. DE GIRONA)

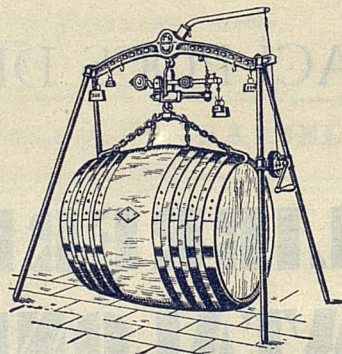
IMPORTACIÓ DE VAQUES I
VEDELLES DIRECTAMENT
DE SUÏSSA
GRANS EXISTÈNCIES

PERE CARRERAS BOFILL
TÈCNIC AGRÍCOLA E. S. A. B.

ADQUIRIU ELS LLIBRES A

**LLIBRERIA
CATALONIA**

PLAÇA CATALUNYA, 17 - Telèfon 12456
BARCELONA

Bàscules ARISO

SANS, 12 :: :: BARCELONA

Les utilitzen en quasi tots els Sindicats, magatzems d'olis i vins, i indústries, per llur :: :: duració, seguretat i exactitut :: ::

Caixes d'acer per a valors amb clau i sense

Nou sistema patentat d'un sol bloc massís INFRACATURABLES, contra foc i soplest.

Bàscula-Grua portàtil model 207
Demani dibuixos i preus

AGRICULTURA I RAMADERIA

DIES DE SORTIDA: EL 15 DE CADA MES
UN SOL NÚMERO: 1 Pesseta

DIRECTOR:
M. ROSSELL I VILAR

SIIBSCRIPCIÓ: BARCELONA, ANY: Ptes. 9
FORA: Ptes. 10 ESTRANGER: Ptes. 11

L'escassetat de farratges

La persistent secada ha fet impossible el conreu de farratges d'estiu i tardor en les comarques que no són de regadiu. Àdhuc en aquestes, la disminució d'aigua ha minvat considerablement la collita. Això ha determinat que molts pagesos hagin començat de treure's bestiar en la impossibilitat de mantenir-lo durant l'hivern.

Ara bé, ¿És possible mantenir el mateix nombre de bestiar amb la meitat o el terç dels farratges collits? Aquesta és la primera qüestió que posem. La segona, saber si sortirà més a compte al pagès adquirir aliments en el comerç i servir tot el bestiar o vendre'l al preu que vagi, preu forçosament baix, conseqüència de la gran oferta.

A la primera qüestió es pot respondre, que no té res d'extraordinari mantenir tot l'hivern el bestiar amb aliments comprats. Cal, només, saber confeccionar les racions, tot procurant-se els aliments més barats.

Hem de suposar que la quantitat de palla collida haurà estat la mateixa dels anys anteriors, que el que faltaria haurà estat els farratges d'estiu i de tardor, o sigui menys alfals, menys o gens blat de moro, naps, bledarave o remolatxa.

Doncs bé, la palla constituirà ella sola o amb l'alfals l'aliment voluminos de la ració. De palla, hem dit, que en teníem. Caldrà comprar una mica d'alfals o distribuir només el que es va collir.

Tots els altres aliments poden comprar-se. La vaca lletera, que és l'animal més exigent en l'a-

limentació pot ésser racionada amb els següents aliments :

Palla	5 quilos
Alfals	2 »
Pulpa de remolatxa ...	2 »
Farina d'ordi	3 »
Segones	3 »

Aquesta ració pot ésser per una vaca de 500 quilos de pes, produint 16 litres de llet.

Els bous de treball poden ésser racionats igualment, sense els tradicionals farratges. La ració que anem a indicar és per a un bou de 600 quilos de pes, sotmès a un treball fort.

Palla	10 quilos
Segó	3 »
Sègol o segle molt ...	3 »

Per al bestiar boví jove, la palla es pot donar en parts iguals a l'alfals, ben barrejada. Exemple de ració per a una vedella de 200 quilos, per a devenir vaca lletera.

Alfals	2 quilos
Palla	2 »
Sègol molt	1 »
Farina de faves	0'5 »

En tot el bestiar lleter i de cria hi ha una qüestió molt important en l'alimentació, que són les vitamines, o factors de creixença i calcificació. Les vitamines són pròpies dels farratges verds. Una privació de farratges verds per una temporada, no perjudicarà molt la vaca lletera ni les vedelles. Quant els bous, no cal ni parlar-ne.

A cada una de les racions, mancades com estan de verd, caldrà recordar-se d'afegir-hi certa quantitat de calç en forma de farina d'ossos o de fosfat. Per a les vaques lleteres la dosi es pot calcular a raó de 3 grams per litre de llet, per les vedelles a raó de 20 grams per 100 quilos de pes viu. Als bous no es necessari donar-los-hi calç.

No cal dir, que immediatament d'haver plogut, es sembraran farratges d'hivern, per tal de no perllongar massa temps l'acció d'un règim sec i de privació de vitamines. Si durant el règim sec, els animals van restrets, es tindrà turtó de llinosa i se'n donarà o bé una mica cada dia, o en certa quantitat quan es noti que els excrements no són prou molls.

La segona qüestió, la part purament econòmi-

ca, l'ha de resoldre el mateix pagès. Si té diners per aguantar el cop, nosaltres li aconsellàrem que no vengués, sempre que els comptes li sortissin, és a dir, el pagès ha de calcular el que li costarà racionar el bestiar, havent de comprar els aliments i el que valdrà aquest bestiar al cap de tres o quatre mesos.

Però, que tingui present, que la baixa forta del bestiar serà ara, en el moment que la majoria dels pagesos es despendran dels animals que es veuen incapaces de mantenir, sense els recursos ordinaris. Passada aquesta crisi, els preus s'aniran restablint i és de pensar que seran més alts que els d'abans de la crisi, per la manca de bestiar que hi haurà.

M. ROSSELL I VILAR

La piroplasmosi en els bòvids, èquids i ovins

LA piroplasmosi, com la malària en l'home, ataca greument els èquids bòvids i ovins. Aquesta malaltia és mundial, però en les regions tropicals i subtropicals assoleix la màxima intensitat, declarant-se en forma de greu epizootia, mentre que en les regions del nord, es presenta en forma enzoòtica.

A Catalunya aquesta malaltia és ben coneguda en els bous, malaltia que es coneix amb el nom de pixament de sang. Abans, aquesta afecció s'atribuïa a la ingestió de certes plantes, entre elles les ginesteres o gòdues, els brots de roure i particularment les boles que fan aquests arbres.

La malaltia és causada per paràsits que penetren en els glòbuls roigs de la sang. Aquests paràsits anomenats piroplasmes són inoculats als animals pels rènces, el nom científic dels quals és *Ixodes bovis*.

Els símptomes de totes les piroplasmosis són idèntics en tots els animals: postració, febre alta, anèmia, mucosa ocular groga o safranada, hemoglobinúria o pixament de sang.

La malaltia ataca tots els animals de qualsevol raça i edat, però mentre els joves resisteixen bé i un cop han patit la malaltia adquireixen immunitat, els adults, i particularment els que estan magres, i les femelles prenys o criant moren quasi sempre.

Els animals que viuen en comarques on la piroplasmosi és més o menys endèmica disfruten de cert grau d'immunitat. Pel contrari, quan s'importen animals d'una comarca on no existeix aquesta malaltia i passen a viure en regions on la piroplasmosi és enzoòtica, els animals importats en contraure la malaltia moren absolutament tots. En el Transvaal, on la malaltia hi és permanent, no és possible fer-hi prosperar animals importats de comarques indemnes. Una vegada, de 4.000 caps provinents de Nova Gal·les del Sud, sols en sobrevisqueren 200. A Argèlia, durant més de vint anys un propietari ha intentat adoptar-hi la raça xarolesa sense cap resultat. La piroplasmosi els ha anat matant tots.

La piroplasmosi dels bòvids

El professor Caspasso, director del Laboratori bacteriològic del Caire, ha estudiat les formes piroplasmòsiques que es donen en alguns indrets de la Mediterrània, de les quals les més importants són la piroplasmosi pròpiament dita i la babesiosis. Els transmissors d'aquests hematozoaris són els insectes *Ixodes ricinus* i el *Boophilus annulatus*.

Els animals atacats estan molt i molt tristos. A l'Amèrica del Sud, d'aquesta malaltia en diuen *tristeza*. A seguit apareix l'hemoglobinú-

ria: el color de l'orina és primer d'un groc fosc, després vinosa i per últim sanguinosa. Els excrements que al principi són en poca quantitat i durs, van seguits l'una gran diarrea. La mucosa ocular o conjuntiva en aparèixer la malaltia és pàl·lida i poc a poc es va tornant groga, safranada. La febre, sempre molt alta, pot arribar a 42 graus i pot ésser contínua o irregular. Si l'animal no mor, la convalescència és llarga i pot durar quatre mesos, degut a la profunda anèmia del malalt.

La malaltia es dona més sovint a l'estiu i a la tardor, que a l'hivern i primavera.

La piroplasmosi dels èquids

Fins fa relativament poc, la piroplasmosi en els èquids es confonia amb altres malalties. El piroplasma èqui és la *Nuttalia èqui* transmès per un rênec del gènere *Rhipicephalus*. Ataca principalment el cavall, i amb no tanta intensitat a la mula i ase. Els subjectes vells, desnutrits, convalescents d'una malaltia, hi són més predisposats. Ultra la febre alta seguida o a intervals, els símptomes serveixen una perfecta analogia amb els descrits en els bòvids. La mortalitat a Europa del Sud és del 10 al 15 per 100 dels atacats. En els països tropicals, la mortalitat és molt més alta.

La piroplasmosi dels òvids

Causada pel *piroplasma ovis* i transmesa pel rênec *Rhipicephalus bursa*. Els símptomes són idèntics als descrits anteriorment. Mortalitat, 60 per 100 dels atacats.

La malaltia s'ha confós moltes vegades amb el mal de melsa o carbó bacteridià.

Profilaxi de la piroplasmosi

Hi han dues maneres principals d'evitar aquesta malaltia: la vacunació i la destrucció de rênecs.

La vacuna s'extreu dels animals que han resistit la malaltia. Aquests devenen immunes a un nou atac i llur xerigot o sèrum sanguini conté propietats immunitzants. Züllchow a Alemanya, Descazeau al Brasil, Liguieres a l'Argen-

tina i l'Institut Pasteur d'Algèria tenen constantment vacuna contra la malaltia.

Però la millor vacuna és la fornida per l'animal que ha vençut la malaltia, per la raó de que les piroplasmosis posseeixen una diferenciació particular, és a dir, que la naturalesa virulent d'una piroplasmosi africana no és igual a l'americana o europea. Per això és convenient vacunar els animals importats amb sèrum dels animals de la localitat on han de viure els animals que s'importen. El sèrum dels animals que han patit la malaltia és útil per a la vacuna al cap de cinquanta o seixanta dies d'ésser guarits.

Si els animals pateixen la malaltia, amb o sense la vacuna, els ajuda molt a defensar-se el trypanblau i millor encara el pioblau.

L'altre mitjà profilàctic, millor que no pas la vacuna, és la destrucció dels rênecs. És evident que el rênec essent l'insecte que transmet el paràsit, és a dir, que l'inocula a l'animal, el piroplasma per si sol fóra inofensiu no poguent penetrar a la sang. La destrucció de rênecs és el procediment generalitzat als Estats Units.

Per a la destrucció dels rênecs s'ha hagut de tenir en compte la seva biologia. Els rênecs són de la família dels oxidis. Aquests insectes en la seva evolució passen per quatre estats: ou, larva, nimfa i insecte adult. De l'ou posat a terra en neix la larva o cuca, d'una llargada de mig mil·límetre, la qual es fixa en la pell de l'animal, es boteix de sang i origina en el mateix animal o a terra la nimfa del volum d'un mil·límetre i mig, de la qual eixirà l'insecte perfecte. La femella fecundada es boteix de sang i augmenta molt de volum, puix que passa de tres mil·límetres a tretze o quinze, i així grossa es desenganxa de l'animal, caient a terra on diposita els ous. La durada d'aquest cicle evolutiu dura un mínim de 170 dies i un màxim de dos o tres anys.

La transmissió de la malaltia es fa de la següent manera: la femella que s'ha infectat xuclant sang de l'animal invadit infecta els ous que porta, infecció que es transmet a les larves les quals tot xuclant la sang de l'animal li inoculen els piroplasmes. Així, doncs, la infecció parteix d'un animal malalt i la malaltia es transmet mitjançant els rênecs.

D'on es dedueix que destruint els rênecs s'evi-

TURALITA

LA MILLOR TUBERIA PER A
CONDUCCIONS A PRESSIO

ta la propagació de la malaltia. Aquesta destrucció es pot obtenir cremant els prats infestats de rènecs o bé per inanició dels mateixos. Però cremar els pasturatges és antieconòmic i a més en molts d'ells no es presta. Fer morir de fam els rènecs vol dir que el bestiar no s'ha de portar durant dos anys o més en els llocs infectats. També és antieconòmic.

Hi han mitjants eficaços de destrucció que són fàcils de realitzar. Un d'ells propi per a les petites explotacions i l'altre per a les grans ramades. Quan es tenen pocs animals es destrueixen els rènecs i llurs larves en el cos mateix de l'animal. Per això es prepara una solució composta de:

Petroli	...	...	...	1 part.
Aigua	...	...	...	8 parts.

S'emulsiona bé i amb la sulfatadora es ruixa la regió del cos on s'hi veuen paràsits.

Aquests rènecs moren sigui per l'acció del petroli, sigui perquè els cossos grassos obturen els porus de la respiració i així moren per asfíxia.

Si s'acobla l'acció tòxica del petroli amb la grassa de l'oli el remei pot ésser més eficaç. Per consegüent es podria fer la solució següent:

Benzina	...	...	...	1 part.
Petroli	...	...	...	1 »
Aigua	...	...	...	10 »
Oli	...	...	...	2 »
Lisol	...	...	...	1 »
Sabó moll	...	...	...	1/4 »

Per les grans ramades, principalment les que viuen en llibertat, el tractament ha d'ésser més expeditiu, i aquest és el bany. S'ha de construir una fossa precedida d'un corredor estret i en la qual hi hagi a la sortida un petit pati encimentat i pendent per tal de recollir el líquid que va rajant de l'animal que surt del bany. La fossa serà prou fonda perquè cobreixi enterament l'animal. Mig minut de permanència en el bany és suficient.

La fórmula del líquid antiparasitícid usada a l'Àfrica del Sud és la següent:

Arseniat de sosa	...	4'00 quilos.
Sabó moll	...	1'50 »
Petroli	...	5'00 litres.
Aigua	...	2000'00 »

Els banys arsenicals es fan a intervals més o menys regulars, depenen del període en què els rènecs invadeixen els animals. Els resultats obtinguts a Amèrica i a l'Àfrica austral amb l'ús sistemàtic d'aquests banys parasitíctics són

meravellosos. Els bovins de dits països mantinguts en llibertat permanent, tan sols d'una manera econòmica podien ésser tractats d'aquesta forma.

En el bestiar estabulat, que per regla general, vol dir de número reduït, la piroplasmosi és excepcional per quant les larves dels ixodes no troben per menjar i amb els fems són portades al femer on es destrueixen sistemàticament. En el bestiar estabulat cal tan sols tenir compte que no mengi herba de prats infestats.

La piroplasmosi, però, es dona amb freqüència en els animals bovins que segueixen un règim mixte. És el cas de Catalunya. Les vaques de cria i els bous de treball passen unes quantes hores diàries pasturant al bosc o a la vora del riu i aquests són els que pateixen la malaltia. Cal, doncs, que aquests animals siguin degudament tractats per la sulfatadora amb el líquid dit més amunt.

Com es guareix la piroplasmosi

Els diversos medicaments emprats contra la piroplasmosi han donat més o menys bon resultat. Les sals de quinina tan eficaços contra la malària de l'home, no són específiques contra la piroplasmosi, i sols poden ésser utilitzades per a rebaixar la febre i com un tònic general. La dosi de quinina pot ésser de 4 grams per via endovenosa i de 10 a 20 per via bucal. Les injeccions de cocodilat de sodi són recomanades pel professor Alessandrini, i en la següent fórmula:

Cocodilat de sodi	...	1 gram.
Citrat de ferro	...	0'50 »
Aigua destilada	...	5'0 »

El tripanblau és un altre medicament apropiat i es pot usar a la dosi d'1 gram per 1.000 quilos de pes viu dissolt en 100 parts d'aigua.

El piroblau, recomanat pel professor Theiler, dona, segons aquest autor, resultats molt satisfactoris. Les dosis aconsellades per Theiler per injecció són:

Pels vedells, al començament de la malaltia, 50 centímetres cúbics de solució aquosa al 2 per 100 i després 100 centímetres cúbics de solució aquosa a l'1 per 100.

En els animals adults, 50 centímetres cúbics de solució aquosa al 4 per 100 i després 100 centímetres cúbics de solució aquosa al 2 per 100.

Les afeccions similars com la babesiosis, theilerosi i anaplasmosi el tripanblau i el piroblau no tenen acció específica. Contra aquesta última afecció un producte químic, l'atoxil, tindria resultats positius.

R. MALÉS

Els adobs químics en selvicultura

L'ús dels adobs químics en selvicultura ja té una llarga tradició, però la seva coneixença i aplicació no s'ha pas extès gaire. Chevalier de Valdrome, Henry, Rollet i Ondin, a França; Ebermayer, Ramann i Schwappach, a Alemanya; Hallenx, Dusieux i Crahay, a Bèlgica; Barley, a Suïssa, i Muller, a Dinamarca, han estat els propugnadors de la impulsio de creixença dels arbres dels boscos.

Però, l'ús dels adobs químics en ple bosc ha romàs força restringit. En canvi, en els vivers, l'adob químic es troba força generalitzat.

A les plantacions que s'ha emprat aquest mètode nutritiu els resultats han estat molt satisfactoris. Chevaudier assenyalà creixences de 40 per 100 en oms i en pins de 4 a 24 anys. A Bèlgica per a la replantació de les landes de Campine, s'han obtingut rendiments suplementaris de creixença de 100 per 100, utilitzant 100 quilos de fosfat bàsic i 300 quilos de silvinita per hectàrea.

A Alemanya, a Orvingen, el professor Lent obté creixements importants en altura i diàmetre amb 800 quilos d'escòries (Thomas) i 400 quilos de Kainita per hectàrea. La millora en volum és de 100 per 100.

Els diversos adobs utilitzats no obren pas de la mateixa manera. A Bèlgica i a Alemanya es prefereix l'azot en forma de farratge verd. La solubilitat dels adobs químics té molta importància. Com que l'aplicació dels adobs químics no sempre ha anat bé, en aquests casos cal atribuir el fracàs a que l'adob és massa soluble i baixa més avall de les radícels abans d'haver tingut temps d'alimentar-les.

En les plantacions d'arbres de ribera, xops carolines, etc., l'aportació d'adobs químics produeix resultats admirables. Randière ha experimentat 38 parcelles d'una hectàrea cada una. Les experiències no són pas encara acabades, però l'autor avança que el desenvolupament dels arbres es pot considerar d'un 100 per 100.

Si els adobs químics tenen una positiva influència en el desenvolupament de l'arbre i això ningú ho discuteix, en canvi la part econòmica és posada en dubte per molts propietaris. En veritat, però, el dubte es concreta en el bosc pròpiament dit, però no en les plantacions d'arbres de ribera.

Per ésser equànims, cal considerar tots els aspectes del problema. Per exemple, un dels principals, el vigor de l'arbre s'ha de tenir en compte. Les malalties són freqüents en els arbres desnutrits, i excepcionals en els arbres ben alimentats.

Per tal de procedir tècnicament abans d'adobar una plantació cal en primer lloc, procedir a l'anàlisi de les terres, sòl i subsòl, puix tan sols així es tindrà l'assegurança de poder adobar en coneixement de causa. En alguns casos el clorur de potassa ha estat perjudicial i el nitrat de sosa inútil o danyí. Pel contrari, els adobs càlcics donen quasi sempre bons resultats. El guix i la calç mobilitzen les matèries azotades del subsòl i per consegüent augmenten les facultats assimiladores del nitrogen. Respecte els adobs potàssics i fosfatats cal encara realitzar algunes experiències concluints.

Els danesos per a judicar la manca d'un adob determinat es valen dels signes que presenta l'arbre. Així, la manca d'azot fa esgrogueir les fulles; la insuficiència d'àcid fosfòric dona al fullatge un color rogenc o fosc; la de magnèsia un to grisenc i la de potassa esblanqueït.

En resum, convindria que els centres d'ensenyança i d'experiències que s'hauran de crear a Catalunya, així que tingui l'Estatut, que emprenguessin experiències d'aquesta naturalesa, tant pels boscos com per les plantacions de xops. La riquesa forestal de Catalunya és prou important perquè aquesta qüestió mereixi l'atenció del Departament d'Agricultura.

COSME GIRALT

**EL MILLOR MATERIAL
PER A COBERTES**

Principis d'engreixament d'aviram

1. Es recomana una ració composta d'aliments variats, puix que la diversitat constitueix el mitjà més segur d'excitar l'apetit.

Cada comarca té les seves preferències pels aliments que constitueixen la base de l'engreixament. Res no contradiu que es segueixin els usos i costums comarcals, mentre els aliments que constitueixen la ració siguin rics en fècula o midó, com ho són el morenc, l'ordi, el fajol, el manioc i l'arròs.

Les matèries feculents, com les que s'acaben de citar, són adequades per a la formació de greix. Les matèries grasses, com els turtós i les granes oleaginoses, soja, llinosa i altres, tenen l'inconvenient de fer el greix de l'animal molt oliós i per consegüent la carn és d'inferior qualitat.

Una poca quantitat de grassa és convenient a la ració de l'aviram que s'engreixa. En aquest cas, i quan s'engreixin animals de compromís, es fa fondre una mica de seü de moltó i aquesta grassa en lloc de fer el greix de l'animal groc el fa blanc i dur.

L'engreixament és més ràpid si els aliments es donen en farina i en forma de pasterades, puix que així s'estalvia a l'aparell digestiu d'haver de moldre els aliments. Si el líquid que ha de servir per a mullar els aliments és l'aigua, aleshores resulta aventatjós fer bullir una mica els aliments. Els feculents cuits s'absorbeixen més fàcilment. Però si es disposa de xerigot de la llet, no hi ha necessitat de coure els aliments. El xerigot, a part del seu valor alimentici, conté ferments que activen la digestió, principalment, quan el xerigot és una mica agre. La llet bullida, pel contrari, retarda la digestió.

2. Els animals en engreixament requereixen un tracte especial. Llur aparell digestiu ha de marxar com un rellotge. Els àpats se'ls hi han de donar a la mateixa hora. D'aquesta manera s'evita la frisança que tenen els animals des de

que passa l'hora de l'àpat i no se'ls porta el menjar.

3. Un cop acabat l'àpat hi ha d'haver en el galliner el repòs més absolut. Els animals no realitzen cap moviment que no es pagui amb aliments i la despesa és tant més grossa quants més moviments realitzen els animals.

Convé per consegüent que els galliners d'engreixament siguin emplaçats en un lloc de poc soroll, que estiguin a mitja llum, a una temperatura agradable i molt higiènics.

4. Els límits de l'engreixament han d'apreciar-se en la bèstia mateixa. En el bestiar gros l'engreixament acaba, per regla general, quan comença la desgana. En les explotacions importants d'aviram l'examen individual no pot realitzar-se mentre dura l'àpat. Aleshores, o bé es porta un compte desenal de l'augment de pes per cada animal, cosa que significa que cada un d'ells porta una marca numerada, o bé es practica la palpació i es vénen els animals que es consideren ben engreixats. Això últim comporta, naturalment, tenir una pràctica molt segura en l'apreciació de l'aviram.

5. En l'engreixament hi han dos cassos que s'han de tenir en compte. El primer que l'animal continua menjant satisfactòriament i no augmenti gaire de pes. Això és perjudicial a l'explotació, puix que moltes vegades l'augment de pes no paga el menjar consumit. L'altre cas es refereix a què un capó o una oca, que ja és gras i bo per a la venda, paga la ració igual que si es tractés d'un animal al començament d'engreix.

6. El temps que ha de durar l'engreixament està subordinat a la naturalesa de l'animal. Podríem dir, que per regla general, l'engreixament no ha de durar més de tres mesos. S'han d'exceptuar d'aquesta regla els capons, en els quals l'engreix dura mig any.

L. GALLINAT

YOGHOURAT CONDAL

Li assegurarà l'èxit en la cria del ramat boví.

SOL·LICITI DETALLS I ANALISIS A

Passeig de Maragall, num. 16

- Telèfon num. 79254

- BARCELONA

La collita mecànica de les olives

MANTES vegades, en els estudis publicats en els diaris o en les comunicacions a diversos Congressos i principalment en les conversacions amb oleicultors i a les cooperatives, hem parlat de la collita mecànica de les olives. Hem dit que el problema es presentava bé, puix que en diverses experiències hem obtingut bons resultats.

Quan diem *collita mecànica de les olives* no cal pas entendre aplegar olives dels arbres, fer-les caure dintre sacs o coves i que totes, sense excepció, siguin netes, és a dir, sense cap fulla. Això és materialment impossible.

Un aparell aplegador d'olives ha de reunir les següents condicions:

- 1.ª Fer caure les olives sense tirar-les lluny.
- 2.ª No danyar als fruits.
- 3.ª Evitar la caiguda de les fulles i dels branquillons.
- 4.ª Que l'aparell sigui fàcil de manejar, de manera que penetri amb comoditat en l'interior de l'arbre, sense ferir els branquillons i poguer-lo baixar i pujar fàcilment, per tal de fer-lo accionar prop dels fruits.
- 5.^a El pes de l'aparell ha d'ésser reduït i el seu preu no gaire car.
- 6.ª Que realitzi un treball equivalent a cert nombre de persones.

Existeixen diversos tipus d'aparells, o més concretament quatre, i tots ells es basen en el principi següent: fer moure un aparell a mà o a motor, el qual sacsegi les olives o li doni petits cops per tal de fer-les caure. Els òrgans d'aquest aparell estan constituïts per petites làmines d'acer o cautxú fixades en un cilindre d'alumini o de fusta de 15 a 25 centímetres de llarg, als quals un mecanisme dona un moviment giratori molt ràpid.

Un altre aparell està constituït per una tija, la longitud de la qual pot modificar-se a voluntat. Aquesta tija porta un cilindre sobre el qual i d'un sol costat s'hi fixen làmines d'acer, gràcies a un dispositiu molt senzill que funciona a mà. Les làmines poden prendre un moviment vibratori l'amplitud del qual i la velocitat són suficients per a fer caure les olives.

En fi, un altre aparell està constituït per una sèrie de rodes, dues collades en un arbre horit-

zontal i una en un arbre vertical, les quals porten llargues tiges de cautxú, destinades a batre els ramells que porten olives.

Els avantatges de la collita mecànica d'olives són de dues classes. La primera, disminuir les despeses d'explotació i principalment poder realitzar la collita en les localitats mancades de mà d'obra. La segona, millora de la qualitat d'oli en les localitats on s'ha d'esperar que les olives siguin molt madures.

L'oliver no és que es cultivi perquè les despeses de conreu siguin cares, sinó perquè les despeses de collir són molt pujades. La collita mecànica representa una economia del 75 per 100 respecte la collita manual, és a dir, que la quarta part d'olives que és poc remuneradora collida a mà, passa a ésser força beneficiosa, reduint les despeses de la collita a la quarta part.

La collita mecànica, hem dit, pot millorar la qualitat de l'oli. Això s'explica fàcilment. Tot l'oli que pot contenir l'oliva ja és fet quan el fruit comença a canviar de color, de manera que quan s'espera la maduresa de l'oliva per a collir-la, el que es cull de més és aigua, però no oli.

Per altra part quan es practica la collita, aplegant les olives de terra, que sol ésser per febrer-març, la cuca de l'oliva ja sol haver començat de causar danys.

Però no tot són avantatges. Cal assenyalar els inconvenients. El més gros, i gairebé podríem dir únic, és el d'escurçar la temporada de la collita. La collita mecànica pot ésser realitzada en un espai de temps relativament curt, entre quinze dies i un mes, de manera que en tres setmanes, una comarca en la qual el sistema mecànic es generalitzés hauria collit enterament les olives.

Aleshores els molins actuals s'haurien d'engrandir o posar-ne més, per tal de poder satisfer les necessitats de la collita.

En resum, la collita mecànica de les olives comporta:

- 1.er Reducció de les despeses de la collita a la quarta part.
- 2.^{on} Escurçament de la temporada de collir.
- 3.er Millora de la qualitat de l'oli.
- 4.^{art} Agomolació de la collita en els molins.

J. BONET

La difamació de l'ou

Des de fa cert temps alguns metges van contra els ous. Els metges alludits creuen que són tòxics, perjudicials pel fetge i acaben assegurant que el millor és no menjar-ne.

Hi ha metge que per a fer-se un nom no vacilla pas en afirmar les pitjors extravagàncies. I com que per altra part hi ha gent que prefeix creure les absurditats a les coses lògiques, resulta que poc a poc es va formant la bola de neu, sense reparar en les contingències.

Però, val a dir, que els metges en sa gran majoria no accepten pas la idea de que l'ou sigui perjudicial, sinó tot el contrari, que constitueix un aliment de primer ordre. L'opinió dels metges en sa immensa majoria va confortada per estudis realitzats particularment en l'ou i els seus efectes en l'alimentació.

L'ou és un aliment quasi perfecte, que conté de 80 a 90 calories i per consegüent equival a 150 grams de llet, 85 grams de cervell i 80 grams de bistec. Quan els seus components, clara i rovell, el primer fàcilment assimilable serveix en els joves per a constituir la seva carn i als adults per a reparar les pèrdues d'albúmina. A més la clara d'ou, que és albúmina pura conté dues substàncies amino-àcides, la lisina i triptòfan, que prenen una part molt activa en el creixement. El rovell està constituït per matèries grasses i matèries azotades, entre aquestes últimes la lecitina, substància molt útil al cervell. Les vitamines, substàncies que presideixen el procés de la nutrició es troben ben representades en el rovell, puix que hi han les de creixensa, anti-raquítica i antineurítica.

Les propietats alimentícies de l'ou són indiscutibles. Però no és pas això el que discuteixen els metges contraris al consum dels ous, sinó els efectes perjudicials que causen a l'organisme.

Els metges de referència atribueixen als ous moltes de les afeccions de la pell com les picors, els herpes, les pàpules o butllofes i fins l'edema de Guinke, que es localitza als voltants dels ulls i de la boca, el qual pot arribar a deformar la regió. Així mateix es reputa que els ous causen diarrees i restrenyiments, vòmits i dolors abdominals. Una altra de les acusacions més greus és la de que els ous contenen el paratífus, sobre tot els procedents de les confiteries, formant part dels dolços.

Convé manifestar que els ous, com tota substància pròpia de l'alimentació, ha de reunir certes condicions higièniques per a que no facin mal. Els ous amb aquestes condicions no poden que poden produir transtorns al consumidor. Els si en lloc d'ous frescos, es consumeixen ous conservats en condicions antihigièniques, és evident que poden produir trastorns al consumidor. Els ous no són pas d'una naturalesa diferent a les altres substàncies orgàniques. Tothom sap que és perillós menjar peix passat, carn en vies de descomposició, llet gromollada, etc. Així, els ous que tenen molts dies, que en lloc d'ésser conservats en cambres frigorífiques a més un grau, es conserven en locals humids i calents, amb la closca bruta, és natural que puguin causar alteracions de diverses menes al consumidor.

Hi ha un cas, però, que origina transtorns greus i que no es pot reputar com malaltia. És el que modernament s'anomena anafilàxia, o sigui la intolerància enfront de determinat aliment. Que un individu sigui intolerant pels ous i en consumeixi, no té res d'estrany que tingui un vòmit o que li surti una erupció a la pell, o que pateixi dolors de ventre. El mateix passa als individus que no toleren les maduixes o altra substància qualsevol.

Respecte al paratífus, quan aquest microbi es troba en els ous, és sempre en els dolços de confiteria, mai en l'ou fresc. Ací es tracta d'un cas de contaminació de l'ou per una persona que portava el microbi, el qual es desenrotlla perfectament en un medi de cultiu ben a propòsit.

També es diu que els ous poden contenir diversos microbis provinents de l'alimentació de les gallines, particularment els existents en les farines de peix i de carn que amb tanta profusió es donen en avicultura. És evident, que hi han microbis que poden passar dels aliments a l'ou, però això seran cassos excepcionals. Per tal d'evitar aquesta transmissió, alguns metges indicaven la conveniència d'abstenir-se de donar a les gallines les farines de peix i de carn.

Aquests metges no deuen haver vist mai cap masia; deuen creure que les gallines no mengen altres aliments que els bullits o passats per l'estufa. Jo no crec que les farines de peix i de carn puguin contenir tants microbis com els que es troben damunt d'un femer o en el jas dels

estables, o en la terra que s'acaba de llaurar, llocs on les gallines hi passen unes quantes hores diàries consumint els aliments que hi troben.

Si la gallina ella mateixa no s'infecta diàriament és que els seus suc digestius, com els de l'home, contenen propietats bactericides. Si no fos així, el que mengen les gallines, provocaria una infecció diària.

Podeu menjar ous sense temor de que us cau-

sin cap malaltia, sempre que els ous siguin més o menys frescos i hagin estat ben conservats. Per a les criatures, principalment, fora difícil trobar un aliment que contingués tantes substàncies concentrades i benfactores com el rovell.

Però exigiu sempre ou fresc i rebutgeu l'ou vell, de closca bruta, si no voleu, que aquesta menja tan deliciosa i nutritiva, us causi cap trastorn.

L. GALLINAT

L'asseccament dels branquillons del presseguer

EL presseguer des dels primers anys de la seva vida, si no reb cap mena de cura, comença d'assecar-se per l'extremitat d'alguns branquillons. Cada any el nombre de branquillons secs augmenta i al cap de vuit o deu anys l'arbre a penes té cap branca viva.

Els branquillons assecats són morts per un fungus invisible a simple vista que es diu *Coryneum*. Aquest paràsit ataca així mateix les fulles i els fruits.

En els branquillons verds el fungus produeix de primer petites taques brunes, de les quals a vegades en raja goma. Si la taca dona la volta al branquilló, tota l'extremitat serà assecada.

Sovint el fungus o paràsit ataca els ulls i els que són atacats a l'hivern no vegeten pas a la primavera, sinó que segregen goma i s'assequen. Al voltant de l'ull sec, l'escorça del branquilló també pot assecar-se, donant lloc a la formació d'un xancro.

Un presseguer, el qual els branquillons siguin morts cada primavera i que una part dels ulls es morin al final de l'hivern per *Coryneum*, no triga pas a morir.

Aquest paràsit ataca així mateix les fulles, en les quals apareixen petites taques brunes, rodones, vorejades de vermell. La part fosca i seca cau a seguit i així cada taca es converteix en un forat.

En fi, el *Coryneum* pot atacar la cua del fruit i fer-lo assecar, com també els mateixos préssecs, els quals aleshores romanen amb taques fosques per les quals raja una mica de goma.

Cada taca causada per la malaltia en els ulls, branquillons, fulles i fruits, assenyala l'indret on un gèrm de *Coryneum* ha vingut a multiplicar-se, multiplicació que es manifesta per filaments.

Els gèrmens o espores són produïdes pel fungus a la superfície de les taques durant la primavera i l'estiu. Les espores són molt nombroses en la goma que hi ha en la superfície dels xancres dels branquillons. Els gèrmens que passen l'hivern damunt de l'escorça es multipliquen al final d'aquesta estació.

Sabent com es realitza la vida del paràsit, el dany que causa, i en els òrgans que el produeix, com també de la forma que germina, no és pas difícil, en possessió d'aquestes dades, combatre la malaltia, destruint els gèrmens que la causen.

En primer lloc cal, així que les fulles hagin caigut, per allà el mes de novembre, sulfatar tot l'arbre, soca, branques i branquillons, de manera que l'arbre quedi enterament tenyit o pintat de blau.

El líquid per a sulfatar serà accentuadament alcalí, segons la fórmula següent:

Sulfat de coure, de 2 a 5 quilos.

Calç, de 4 a 5 quilos.

Aigua, 100 litres.

Caseina, 50 grams.

La caseina, com se sap, té per objecte fer la solució més adherent, es a dir, enganxosa.

Aquesta fórmula també pot ésser útil pel pugó verd. En aquest cas caldrà afegir-hi 5 litres de petroli.

Quan el *Coryneum*, la sulfatada de tardor o principi d'hivern, sulfatada que s'haurà de repetir més d'un cop si el temps és plujós, mata o no deixa germinar els paràsits o els seus gèrmens.

La producció presseguera de Catalunya és molt important per a descurar una malaltia tan perjudicial i el mateix que costa tan poc de combatre.

C. COLOMER

Per a l'estructuració de la nostra Agricultura

D'ORGANITZACIÓ AGRÀRIA

EN els darrers números d'AGRICULTURA I RAMADERIA, molt especialment en el darrer, de l'agost, s'ha opinat sobre aquesta qüestió de tan pròxima realització aquí Catalunya.

És llàstima, però, que en aquesta revista, que és la llegida per la promoció dels pagesos més cultes, i més inquiets de Catalunya, encara no hi hagin collaborat sobre aquest tema de la futura organització agrària nostra, molts dels homes que deuen. Directors i ex-directors de serveis agrícoles catalans, directors i presidents de sindicats i federacions, ex-diputats més o menys agraris, en fi, homes que són escoltats i consultats, que tenen una major o menor massa d'opinió, els quals demà els serà oferta, o bé pretendran la direcció de l'Agricultura catalana, sens dubte convindria que anessin exposant el seu programa, per tal d'anar creant l'opinió i simpatia que necessiten.

El problema més important en la nostra futura organització és el de la cultura, en general, i concretant als pagesos la cultura agrària. Encertadament és el que més s'ha discutit en aquestes planes.

La seva importància és primordial, perquè ella es basa de tots els avenços i millores que en el camp de les activitats agrícoles vulguin establir-se. Sense la prèvia preparació cultural no és possible el millorament de la producció, ni poden florir els sindicats o associacions, que han d'ésser els organismes per a comercialitzar amb èxit la producció agrícola. Els nostres actuals pagesos, efecte de la nullitat cultural en que estan negats, no s'interessen ni ells ni els seus fills per aprendre ni millorar, no obeeixen prescripcions tècniques, a vegades legislades, perquè no en comprenen l'eficàcia, resten immutables davant els nous progressos que els ofereixen les cases comercials, perquè llur rutina no els fa necessaris, desconfien dels sindicats i de llurs directors perquè qualsevol papanates xerraire, mal intencionat, els engatussa pintant-los gat per llebre. Una major cultura agrària serà pels nostres pagesos el sèrum bàsic revirador que els faci receptors de tot el bo que el progrés actual pot oferir.

Aquesta educació agrària primàriament ha

d'anar dirigida als pagesos. I aclarim que per pagesos entenem tan sols els que en fan. Són aquests qui més falta en tenen, qui més poden aprofitar-la i més fer-la de rendiment per la col·lectivitat pàtria.

En la nostra terra on la gent és tan conservadora, és freqüent trobar masies i famílies pageses en que conviuen tres generacions. Si tan sols curaven de l'educació agrària dels joves, podria succeir que aquests al tornar a casa amb la nova tècnica apresada en les escoles, els quedés obstruïda per la rutina de l'avi o del pare, que no resignen el pondol de la casa. Es produïria llavors el migrat resultat d'aplicar amb un parell de generacions de retard, és a dir, a la desaparició dels avis o pares, aquella tècnica que els joves havien après al dia. D'aquests cassos actualment en sabem més d'un.

I d'ensenyament superior reservat als grans propietaris, que de pagès no en fan, i a qui sols els serveix per a lluir en les ciutats on viuen, acaparant la representació oficial de l'Agricultura, ja n'hi ha prou i de sobres amb l'experiència dels ensenyaments centrals donats fins ara.

El problema més important i principal en l'ensenyament agrícola a Catalunya, és, doncs, el de divulgació per a els homes que actuen de pagès. Cursets, conferències, demostracions, pràctiques, lliçons particulars, congressos, concursos i exposicions, subvencions si calen, gràfics, literatura vulgaritzadora, han d'ésser les principals eines que facin penetrar la cultura necessària.

Encara que secundari segueix paral·lel en aquest primer problema, el de l'ensenyament de les joventuts que van pujant. A Espanya, és fàcil constatar que no s'han reunit mai una colla de grans propietaris en congrés o assemblea (infortunadament sempre han estat fets per aquesta mena de pagesos diguem-ne «honoraris») que no hagin arribat a la conclusió de demanar una escola de capatassos. A Holanda, a Anglaterra, posem per cas, podríem constatar que no tenen una tal apremiant necessitat de capatassos, perquè els propietaris, molts graduats d'escoles agrícoles, malgrat el títol, i com complementació normal de la carrera, viuen i curen de la pròpia hisenda.

A Espanya en les escoles agrícoles no s'han fet tècnics, s'han fet només que funcionaris. Millor dit; la gent hi acudia no a aprendre res, ni a satisfer cap afany de coneixements. Hi veia tan sols al cap d'allà un sou, un empleu, una situació oficial brillant.

A Catalunya, l'Escola Superior d'Agricultura dels temps de la Mancomunitat, fou creada i dirigida no per a fer funcionaris. Els seus fundadors pretengueren fer tècnics aptes. Hom veu que inal·lauradament els catalans estem contaminats de l'esperit castellà, perquè en aquella Escola, malgrat la seva finalitat, hi acudiren mols joves, que no pretenien res més que un títol. Un títol amb les conseqüències obligades de privilegis i exclusives, que caracteritzen els títols espanyols.

Aquesta mena d'esperit representa un greu perill. Cal que els pagesos estiguin atents i no deixin prendre peu dintre la futura organització agrària de Catalunya al «Cuerpo» espanyol d'ingrata coneixença, ni que amb privilegis antiliberals, hom faci créixer el «Cuerpo» català, desitjat per més d'un i més de dos.

No sabem si «ara» hi ha enginyers agrònoms ben preparats. Alguns n'hi ha amb un brillant historial tècnic. Però mentre ho admetem, precisa que no se'ls hi facin privilegis, i que la seva eficiència la demostrin en peu d'igualtat; en lliure concurs amb qualsevol que hi vulgui competir. Com diu molt bé don A. Matons, un biòleg pot servir molt millor que un enginyer agrònom en un laboratori o càtedra de fitopatologia; i encara pot haver-hi un tècnic sense títol d'eficiència molt superior a la d'un titular professional.

Organitzar els serveis agrícoles catalans a base de professionals privilegiats, amb un títol que els ampari és garantir per al futur, i dins a casa nostra, la eixorquia dels serveis agrícoles centrals que per mala sort coneixem.

Així doncs, l'escola catalana que hagi de formar les joventuts que vulguin dedicar-se a les activitats agrícoles, cal que dongui uns ensenyaments de la mateixa extensió, i tan superiors

com la que en el món més ho faci. Millor que capatassos ens calen propietaris tècnicament ben preparats. A més s'han d'anar criant i preparant els futurs directors de l'agricultura catalana. No hem de voler que s'hagin de criar ells sols, com ha succeït amb els d'ara. La finalitat d'aquesta escola ha d'ésser de fer tècnics aptes, ben preparats, i no pas buròcrates. És just i lògic que a llurs alumnes se'ls dongui un títol (diferent si es vol, segons l'extensió dels estudis cursats. Aquest títol els ha d'habilitar—només que habilitar—per a concursar amb qualsevol tècnic i per a qualsevol càrrec. Però de cap manera es pot permetre que els dongui dret exclusiu per acaparar tots els càrrecs.

Després de la tasca cultural d'ensenyament, la que cal que es tingui en compte a realitzar en l'organització agrària futura, és la d'estudi e investigació tècnica, i la d'organització i ordenació de la producció agrícola catalana. Als més avançats països, fa temps que en els serveis públics agrícoles hi ha departaments que investiguen els factors socials i econòmics que determinen el cost de producció, i el valor de comercialització dels productes del camp. És un problema de cada dia el d'una producció en crisi, empri o no empri una bona tècnica. Cal de seguida per l'agricultura catalana, una orientació permanent a investigar les condicions econòmiques de la seva producció.

Aquesta feina de l'ordenació de la nostra producció agrícola ultra la de la investigació de moltes qüestions estrictament tècniques que ens afecten particularment, no pot de cap manera ésser negligida, i té una importància capital.

L'altra funció important que ha d'integrar la nostra futura organització és la d'inspecció. Cal abandonar el sistema castellà de dictar lleis, i sentar-se tranquil a esperar que la gent les compleixi. Hi ha massa viu i extens el concepte de que les lleis són per ésser burlades.

A corre-cuita, no rumiant, recordem unes quantes disposicions dictades en benefici de l'agricultura, i que ningú les compleix. N'hi ha sobre alcohols, vins i begudes, sobre adobs, lle-

**Producte Tònic
Preventiu-Curatiu**
de las vaques de llet, dels
porcs, aviram i conills

REGENERADOR DE LA SANG EN LES
CAVALLERIES, I BESTIAR RAQUITIC

Dipòsits a Barcelona: AN.^a VICENS FERRER - ESTABLIMENTS DALMAU OLIVERIS I AN.^a VIDAL RIBAS (Passeig Born)

Salmítes

MARCA REGISTRADA

Fàbrica: Sant Pere, 33
BADALONA

**Combat ràpidament la
PESTE PORCINA**
i les malures dels garrins, ve-
dells, xais, gallines i conills

(PER A CADA RAMA LA SEVA
QUALITAT CORRESPONENT)

vors, inspeccions fitopatològiques, sanitació de llets i queviures, etc. Demés d'aquestes en cal dictar, i en dictarem d'altres en defensa de la producció agrícola. Però cal després d'això una organització de govern que ho faci complir. Uns inspectors tècnics hauran d'encarregar-se de la corresponent feina de policia.

Aquestes són les tres funcions principals que ha de complir l'organització agrària que ens cal a Catalunya. *Divulgació i ensenyament; investigació i ordenació agrícoles; inspecció i defensa.* Tenen un ordre d'importància com el que estan enumerades.

Fent com demana el senyor Rossell una apurada selecció dels tècnics funcionaris, mitjançant un rigorós concurs públic, s'acabaria d'eliminar el perill dels buròcrates ineptes, salvaguardats per un títol i un «cuerpo» invulnerables, tapadores de llur costosa inutilitat.

I a més dels buròcrates ens estalviariem una pila de serveis quina utilitat no és pública sinó particular del buròcrata que n'està al front.

Això d'establir serveis completament inútils és un altre dels perills que amenacen. El criteri que ha d'imperar en l'establiment de serveis de govern, és el de tan sols establir aquells que la iniciativa particular no atany abastament. L'ensenyament que si ha d'arribar a tot el poble és forçosament un negoci defitiari; la investigació científica que hi ha d'anar paral·lela, i que tampoc és negoci; la inspecció i ordenació de la producció, que en mans particulars esdevindrien venals; heus aquí els serveis genuïnament propis del govern. Però de cap manera s'ha de permetre que els serveis del govern competeixin amb negocis particulars, ni interfereixin el normal desenrotllament d'aquesta, mentres i tant no surtin fora de la legalitat.

Fa pena, i ha de fer estar a l'aguait, llegir en unes orientacions d'organització agrària, escrites en català, que s'han repartit profusament aquestes darreres setmanes, fa pena llegir-hi aquests dissenys de que aquí Catalunya es repeteixi l'error del govern central d'establir serveis de combatre malures, de mantenir sementals, etc., etc., serveis que s'han demostrat de total ineficàcia, i a un cost propi d'un bon servei de govern.

Nosaltres tot llegint-les (i d'altres que ho hauran llegit recordaran també), recordem les famoses campanyes de combatre la llagosta. O bé, recordem una mitja hectàrea de viver de coníferes que un servei de l'Estat té actualment al nord de la província de Lleida, i en el que per anar-n'hi semblant de noves, s'han d'anar arrencant i cremant les plantes que ja són pujades a punt de trasplantar-se (hom veu que no saben que fer-ne). Encara trobaríem en una pro-

víncia catalana també, una «Granja» amb un títol complementari que fa goig, on no hi ha res més que un toro semental, però per contra hi ha 5 persones en la plantilla de la Granja, cobrant de l'Estat.

Aquests tres cassos, que podrien allargar-se a trenta, o a tres cents, són mostra suficient. Cap pagès del Penadés gosaria a demanar que li combatissin el mildiu de sa vinya. Tota producció ben establerta ha de considerar les malures amb el mateix caràcter d'una cosa normal com la considera el pagès del Penadés que se la combat pel seu compte. Hi ha molts comerç la finalitat dels quals és vendre remeis contra les plagues. El govern pot i deu regular aquest comerç, però de cap manera ha de competir-hi en aquelles plagues que són establertes al país. La seva actuació ha de limitar-se tan sols en aquells cassos d'invasió d'una pesta desconeguda.

I les coníferes que les comprin als establiments que en fan. I els bons sementals els tindran subvencionant-los en concursos.

Hi ha en els serveis centrals molts defectes. Si no estem atents, correm el perill de que es tornin a repetir en l'organització catalana. Sempre hi ha ciutadans mal intencionats, i tant o pitjor que això hi ha moltes patums qualificats de prohoms, que no hi veuen més enllà del nas, o a les quals se'ls considera consellers obligats per a totes les qüestions. Uns i altres poden repetir els vells errors.

R. SALA

Diu «OCCIDENT», de Lleida

L'amic Rossell i Vilà ho ha fet un xic massa fort al comentar certes expansions de neòfits que somniaven l'adveniment de la República i d'una major llibertat de Catalunya, per a caure sense fer-se mal a escalafons que veien com el cim d'una carena on tot hi respirava felicitat i mandra.

Bé sap prou l'antic i estimat professor de Zootènia de l'autèntica Escola Superior d'Agricultura (després hi hagué barreges que no sabríem amb quin nom qualificar) que en aquells bons temps que es treballava sense cap illusió d'oficialitats de títols ni reconeixements pomposos de mèrits, que hi havia un grupet de mansois, no pas els més destacats en els estudis i en amor a Catalunya, que prevenien tota suficiència a basa que el títol l'expedissin a Madrid en lloc de la Mancomunitat, i també recordarà que mai es pogué aconseguir fos presa seriosament aquesta mesura de «defensa individual» perquè la gran massa dels alumnes assistia a l'Escola per a ad-

quirir uns coneixements, ensinistrar-se en una tècnica, i els més dels cops anar a cuina corrents cap a ses cases pairals a portar d'una manera més científica les hisendes i els patrimonis, i a aquells altres alumnes mancats de benestança sabien obrir-se pas anant a dirigir explotacions i muntant pel seu propi compte granges que acressessin la riquesa nostrada.

La illusió del títol, l'uniforme llampant, el tractament reverenciós, no el somniava ningú que tingués confiança en ell mateix; això únicament ho consebien aquells pobres d'esperit que s'arradossaven darrera d'uns llibres i d'unes dis-

ciplines però que el fet ja els deia havien d'acabar essent manats i no orientadors, gent mecanitzada i no d'enginy.

L'Escola d'Agricultura creada per Mestre Prat de la Riba era escola de sacrifici, d'austeritat, de treball; per això quan es volgué donar «grandiositat» als estudis, luxe a les sales, i pretensió als alumnes ens surt una «promoció» que somica i més que en els camps que els esperen pensen el goig que farien anant a una recepció portant a la butxaca de l'uniforme una targeta que digués: «*Discípulo del Real Politécnico... con derecho a título*».

Cultiu i conservació dels bolets

AQUESTA és l'època de la fabricació de conserves en general: deixarem a part les que a Espanya podem anomenar bàsiques, que són les de tomàquet al natural, pebrot, llegums i fruites, que es fan en salmorra i almivar. Avui parlarem de conserves especialitzades com ho és el «Champignon de París», que no és altra cosa que el bolet cultivat.

Els buscadors de bolets saben que aquests solen néixer en certs llocs, i és per això que els més espavilats els troben amb més facilitat que els altres, puix saben per experiència que sempre que se'n troba un, al voltant n'hi ha d'altres. Sembla que els faci falta companyia per a poder criar-se.

Això és cert per al bolet comestible, però no ho és per als bolets verinosos i particularment per als mortals. En efecte, hi ha bolets verinosos, però no mortals, aquests poden proporcionar trastorns als qui els hagin menjat, però res més. El bolet mortal es troba prop dels boscos, a les prades, al peu d'uns esbarzers, etc., i si el seu aspecte no té res de particular per a un profà, és ben conegut pels aficionats a la botànica. En un altre article posterior explicaré en què es diferencia el bolet mortal del comestible; és indispensable que els buscadors de bolets sàpiguen a què atendre's per tal d'evitar els accidents mortals que llegim cada any a la premsa mundial.

Ara diré en què consisteix el cultiu del bolet:

Aquest es cultiva sobre un jaç de fems, amb preferència de cavall.

Prèviament s'ha de preparar aquest fem per-

què, durant la producció del «champignon», o bolet, tingui una temperatura de 18 a 20 graus. A més s'ha d'aseptitzar.

Per a criar el bolet són indispensables aquests tres elements:

Temperatura uniforme dels locals durant tota la producció, essent la més convenient la de 12 a 15 graus.

Aireació constant.

Bons fems, i la seva preparació.

Els millors locals són les coves naturals, les artificials i tots aquells locals on es podrà mantenir naturalment o artificialment una temperatura uniforme. No s'ha d'oblidar que per a poder viure totes les plantes necessiten l'oxigen de l'aire, per això és indispensable que els locals siguin ben airejats, però també és absolutament necessari que aquesta aireació sigui guiada per la mà de l'home. Les varietats de bolets que són cultivables i que coneixem són nombroses, n'hi ha més de 250, unes necessiten més aire que altres, altres més humitat, altres locals més freds, o més càlids, tot això relatiu, doncs n'hi haurà prou amb una diferència de mig grau, perquè on creix amb facilitat una classe de bolet un altre deixi de créixer o bé ho faci amb dificultat. És la pràctica la que, amb molta observació podrà donar-nos algunes indicacions pròpies per al cultiu, que en si i a primera vista sembla molt senzill, però és complicadíssim precisament per la gran varietat de detalls que requereix la seva explotació en gran escala.

El bon fem és el de cavall o mul, fresc, i s'entén per fresc el que no passa de vuit dies, és a dir, que no hagi fermentat encara.

Quan s'haurà aconseguit el fem es durà directament al lloc on s'hagi d'emprar per a evitar despeses successives i a l'aire lliure es farà una pila, amb preferència de forma paralelepípeda, mullant totes les parts dels fems sense exagerar, perquè la fermentació pugui desenrotllar-se. Als 7 o 8 dies es desfarà la pila i es tornarà a fer de la mateixa forma, tenint en compte de posar dalt, els fems que abans eren a baix, els de l'interior a l'exterior, de manera que la fermentació sigui el més homogènia possible. Als 6 ó 7 dies d'aquesta darrera operació els fems hauran d'estar al seu punt per a muntar els massissos. Aquest haurà perdut el seu primitiu aspecte, serà d'un color burell, olor suau, més aviat agradable, d'humitat relativa, no serà mullat, però senzillament humit, de calor tebi. Aleshores es portaran al lloc definitiu on hagin d'ésser muntats els massissos que es faran en forma de llom, després es sembraran en llevor ad-hoc, i 20 ó 25 dies després es cobrirà amb una capa fina de terra, i 15 ó 20 dies més tard es veuran els primers «champignons», o bolets.

En les moltes varietats que he dit abans que hi havia, n'hi ha de totes les dimensions, (blancs i burells), si bé els petits són els escollits per a la conserva, no perquè siguin més saborosos, sinó per una costum comercial, motivada pel fet que el client li plau més, per exemple, en obrir una llauna, el trobar quaranta «champignons» en lloc de vint, encara que aquests últims pesin el mateix.

Perquè la conserva sigui bona és indispensable que el bolet sigui el més fresc possible, és a dir, que es faci immediatament després de la seva collita, única manera de poder conservar el seu aroma. Per a la conservació s'han de rentar bé, respallar-los un per un, classificar-los per gruixos per a llur cocció, coure'ls, refredar-los, passar-los per un garbell per a classificar-los novament entre els diversos tamanyos que corresponen a la diversitat de pots en els quals han d'ésser envasats. Coure aquests al bany maria, tornar-los a refredar, etc.

És segur que molts dels que mengen el sabors «champignon» o bolet cultivat ignoren les dificultats i despeses que ocasionen el seu cultiu i conservació. Quan mengen badella en salsa amb aquest criptògam, o un Chateaubriand, no podeu suposar les diverses fases de la seva transformació des del moment de la compra del fem fins l'hora de fer la conserva i del seu consum en família, o en una penya d'amics. Nosaltres, els productors, ens donem per satisfets quan un dels nostres amics ens diu, això és exquisit!

La naturalesa és pròdiga, hi ha un sens fi de varietats de bolets silvestres comestibles i bons, alguns dels quals es conserven, se'n podrien conservar molts més, però el públic no està acostumat més que a unes quantes classes i el fabricant es limita a elaborar allò que ha d'introduir amb més facilitat al mercat. Una d'elles és molt coneguda ací a Catalunya. En diuen «Rovelló», a Castella «Miscalos» i a altres llocs «Mizclos», etcètera. És difícil saber de quina varietat es tracta doncs a cada regió, i gairebé a cada poble s'anomena d'una manera diferent, el seu nom botànic és «Lactaria Deliciosus». Aquest bolet es recol·lecta als boscos de pins. Hi ha anys que se'n recullen en grans quantitats i d'altres que no se'n veu ni un. Perquè surtin és indispensable un estiu càlid i una tardor plujosa, aleshores és quan se'n troben en quantitat, però de totes maneres la seva aparició és efímera, car no dura la seva recol·lecció més de 15 ó 20 dies. És un bolet que degut a la seva humitat, puix sense aquesta no sortiria, es fa malbé molt aviat i per conservar-lo és precís estar instal·lat ad-hoc per a la seva immediata conservació. Seria massa llarg per aquest article explicar ara la conservació del «rovelló», deixarem avui les nostres dissertacions sobre el cultiu i conservació del bolet i si la meua modesta prosa no és desagradable als lectors, em proposo en altra ocasió dir-vos quelcom sobre els bolets mortals. Us diré la manera més senzilla de poder evitar aquests accidents fatals.

E. SERBEN

**CAMISERIA, CORBATERIA,
MITGERIA, GENERES DE PUNT**

MAS I ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

PORTAFERRISSA, 24 - TEL. 17642
FONTANELLA, 16 - TEL. 12211

BARCELONA

Els contractes d'arrendament de finques rústiques

Al Butlletí Oficial d'ahir el governador civil, senyor Anguera de Sojo, hi va publicar una circular que diu:

«De procedència diversa i per tant de diferents estaments han estat formulades a aquest govern civil repetides consultes en relació als drets i obligacions de parcers i propietaris de terres i a la situació jurídica de cadascú. En forma menys concreta han arribat fins a aquest mateix Govern notícies de determinades agitacions promogudes a la fins ara pacífica i assenyada pagesia de Catalunya, al marge de la llei i del dret, i que fàcilment podrien representar un perill per a l'ordre públic.

Ha entès fins ara aquest Govern civil que la solució dels conflictes jurídics és als Tribunals i organismes establerts per les disposicions vigents, a que pertoca dirimir-los amb l'autoritat augusta i la responsabilitat legal i moral que implica llur funció.

Ateses, però, les repercussions indiscutibles que les agitacions promogudes i àdhuc certes interpretacions, per una i altra banda exagerades, de les disposicions vigents, poden tenir en l'ordre públic, s'imposa la necessitat de recordar a tothom, i per tal que ningú no pugui al·legar-ne de bona fe ignorància, aquestes mateixes disposicions del Govern de la República.

Majorment a la nostra terra hom ha de recordar aquestes prescripcions i precisar-ne bé l'abast, puix que una de les tradicions més glorioses del territori de Catalunya i dels influenciats per ella és la de llur pagesia, o sigui de la relació harmònica establerta per l'aprofitament i conreu de la terra, harmonització d'interessos que ha fet possible que arribi l'acció fecunda del treball fins al cim de les muntanyes, que a Catalunya no hi hagi terres desaprovechades, que no pateixi el nostre poble cap dels inconvenients del latifundi i que les relacions entre propietaris i masovers constitueixin una veritable associació, la qual, lluny d'enfrontar hostilment els que la formen, els converteixi, si tothom de bona fe obra, en factors d'un comú profit i d'una mateixa riquesa.

Aquestes relacions de naturalesa evidentment i principalment jurídica, no han hagut d'ésser fixades pel pragmatisme d'una llei més o menys improvisada i apriorística. El seny tradicional del nostre poble ha establert consuetudinàriament el dret pel qual les dites relacions venen regulades. No té aquest dret gaires monuments escrits, es funda en el costum, en la qual formació han intervingut per igual amos i pagesos en cada comarca, amb fortuna tal, que, fora dels conreus i explotacions forestals plenament industrialitzats, és escassíssima i en manta contrada gairebé desconeguda, la condició precària del jornal agrícola.

La llei escrita i l'acció de l'autoritat no han hagut d'intervenir més que per a reprimir la mala fe quan existia i per a fixar la deguda proporció entre les dues

parts, per tal que l'una no prevalgui en menyspreu i ruïna de l'altra.

D'esperar és que instituïda a Catalunya la facultat nadiua de regular el propi dret civil, serà ben aviat establerta en la forma adequada a les necessitats dels temps presents, que per concauses diverses fan difícil la conservació i evolució progressiva i justa del dret consuetudinari, la legislació en aquesta matèria, evitant tot dubte i confusió. Mentrestant, però, són d'aplicació els decrets que amb caràcter transitori, o sigui vigents tan sols per a aquest any, foren promulgats pel Govern de la República amb data de 11 de juliol i 6 d'agost del present any.

L'esperit d'aquesta legislació no requereix certament explicacions. D'una banda, la renda ha d'ésser disminuïda sempre que resulti exagerada; d'altra, com diu textualment l'exposició de motius del Decret de 6 d'agost, el règim excepcional establert en matèria de revisió de rendes mai no pot servir de pretext per a burlar el pagament del que resulti del judici de revisió quan procedeixi.

I norma essencial del dret és la que ningú no pot prendre's la justícia per la seva mà. Els Tribunals són els únics que, oïdes ambdues parts, han de resoldre els conflictes, si es presenten.

Per tant, aquest Govern civil recorda les normes i prescripcions següents:

I

Els contractes de tota mena, sigui la que es vulgui la forma en què han estat pactats, han d'ésser complets, i obliguen no tan sols a allò pactat expressament, sinó també a totes les seves conseqüències que siguin conformes a la bona fe, a l'ús i a la llei (article 1.258 del Codi civil espanyol concordant amb la llei pròpia vigent al territori de Catalunya).

En conseqüència els contractes de masoveria, parceria, arrendament de terres i els altres similars han d'ésser complets exactament, àdhuc que siguin verbals; cada part ha d'efectuar les prestacions expressament pactades, i en defecte de pacte exprés, les acostumades a la finca, i no havent-n'hi d'especials, al poble o a la comarca. Cap propietari, doncs, no pot deixar de contribuir amb els adobs, llevors i totes altres prestacions a què vingui obligat, ni cap masover, parcer ni arrendatari pot deixar d'emprar en el conreu, segons ús i costum de bon pagès aquella activitat, cura, treballs i aportacions pactades, i en defecte de pacte exprés, les acostumades, car tant en la llei contractual com en l'escrita la consuetud és el millor intèrpret d'ella. (Cft. art. 1.287 del Codi esmentat.)

II

Es norma general i fonamental del dret la de pagar les rendes o lliurar les parts de fruits que resultin del contracte.

III

Tot masover, parcer i arrendatari, quan eregui de bona fe que és excessiva la renda que pagui, pot acudir al jurat de la Propietat rústica, i si no fos constituït, al Jutjat de primera instància del partit, que sigui competent, per tal de demanar-ne la reducció. (Articles 1 i 4 del Decret d'11 de juliol, i article 1 del de 6 d'agost del present any. La revisió no pot fer-se extensiva a cap dels altres pactes i condicions del contracte. (Article 1 d'idem.).

IV

Quan el contracte sigui de pur arrendament, o sigui quan la renda és pagada en diner o en cosa equivalent fixada per endavant, la reducció haurà d'efectuar-se sempre que el preu sigui superior al que correspongui a la finca arrendada segons l'avenç catastral, i en defecte d'ell, segons el líquid imponible o al que, atesa la collita actual, sigui equitable pagar (article 1 del Decret d'11 de juliol).

En els contractes de parceria i altres similars seran ateses, per tal de fixar en el seu cas la reducció, les aportacions corresponents al propietari i al parcer. En conseqüència, seran estimats per a la resolució el valor de la terra, habitació, estables, corrals, pastures, etc., i el de les altres prestacions del propietari correlativament a les del parcer o masover (article 4 d'idem).

V

Tot arrendatari podrà sol·licitar que li sigui ajornat totalment o escalonadament el termini de pagament de la renda en diner, sense que l'ajornament pugui excedir d'un any (art. 5 d'idem).

Es lògica aplicació de l'esmentat precepte la conseqüència palesa que no pot ésser demorat el lliurament de parts de fruits.

VI

Els judicis de comiat judicial (deshauci) interposats per manca de pagament de preu o parts de fruits quedaran en suspens en el propi instant que l'arrendatari o parcer acreditat, per certificació del Jurat mixte o del jutge de primera instància del partit, haver sol·licitat la revisió de la renda o parceria (art. 3 d'idem).

Perquè sigui possible la suspensió per mitjà del lliurament de la certificació esmentada, és condició indispensable i precisa la consignació a poder del jutjat de primera instància o del jurat mixte de l'import de la renda catastral o de la corresponent al líquid imponible acreditat per l'amillament. Quan no sigui possible conèixer la quantitat representativa del líquid imponible o de la renda catastral, haurà d'ésser consignada la quantitat que el jutge o el jurat fixin, segons el seu prudent arbitri, tenint en compte les circumstàncies especials de cada cas (art. 4 del Decret de 6 d'agost).

En conseqüència, no pot ésser lliurada la certificació

necessària per a la suspensió dels comiats judicials sense la prèvia consignació esmentada. Al sol·licitant correspon portar totes les dades feacents de l'amillament o renda catastral. Solament tindrà lloc allò previngut a l'últim incís de l'article 4 del Decret de 6 d'agost, quan en vista de les certificacions corresponents no sigui possible fixar el líquid imponible de la terra arrendada.

VII

El propietari conserva tots els drets que li pertocuen relatius a la collita, veremes, batudes, etc., etc., com també a la comprovació, medicació, custòdia i venda de fruits. En cas de dubte, seria preferible que les parts interessades, de comú acord, proveïssin a la seguretat i tutela del dret i interès respectius, tenint present que en un cas de litigi, la cosa litigiosa pertany a totes dues parts.

No hi ha d'haver inconvenient que cada part retiri i faci seus els fruits reconeguts per l'altra.

VIII

La validesa i el compliment dels contractes no poden restar a l'arbitri d'una sola part contractant (art. 1256 del Codi civil). Ningú no pot tampoc prendre's la justícia per la seva pròpia mà.

En conseqüència, sempre que sorgeixi contenció és l'autoritat judicial la que ha de resoldre, no essent lícit a una de les parts contractants deixar infringit per pròpia autoritat cap dels pactes del contracte.

IX

Les opaccions de tota mena són prohibides per la llei. Conseqüentment, no és lícit obligar els pagesos i arrendataris que demanin a contrarior la revisió dels respectius contractes ni que deixin de demanar-la quan de bona fe ho estimin pertinent. Menys legal fóra tota propaganda oral o de fet encaminada a produir un estat col·lectiu de pertorbació o a aconseguir la infracció de la llei o que hom procedeixi en oposició a les seves normes.

Tota coacció i tot acte contrari a la llei deuen ésser immediatament denunciats a l'Autoritat corresponent més pròxima i, amb preferència, directament a l'autoritat judicial.

Sempre que alguna persona, investida d'autoritat, tingui part en actes semblants, sense perjudici de la denúncia corresponent, hauran els fets d'ésser comunicats a aquest Govern civil, i si es tractava de jutges o funcionaris de justícia municipal, a l'Excm. Sr. President de l'Audiència.

X

Als Tribunals pertoca declarar si vénen o no compresos en els decrets abans esmentats els contractes dits de rabassa morta, els quals, més que amb l'arrendament tenen afinitat amb l'emfiteusi. De totes maneres, sempre que hi hagués contenció, hauran d'ésser observades les normes precedents.

Els senyors Alcaldes tindran cura de donar a la present la major publicitat possible, i posaran a coneixement d'aquest Govern civil tot acte contrari a la llei que ocorri en el seu respectiu terme municipal.

Barcelona, 8 de setembre de 1931.

El governador civil, Anguera de Sojo.»

NOTICIARI

ASSEMBLEA VITÍCOLA A ROSES

El primer dia de la festa major, varen reunir-se a la Sala Badosa, de Roses, nombroses representacions d'Ajuntaments i Sindicats Agrícoles de la comarca vitícola empordanesa convocats per l'Alcaldia de la dita vila, a proposta de la de Llansà, per a demanar al Govern Provisional de la República que implantí la declaració de collita i guies de circulació de vins, com a fonament per a treure aquesta branca tan important de la nostra agricultura de la greu crisi que fa tant temps pateix.

Obert l'acte, l'alcalde de Roses, senyor Salvador Marcó, després de breus paraules, cedí la presidència al governador civil, senyor Claudi Ametlla, el qual tot seguit donà la paraula al senyor Porcalles, alcalde de Llansà, com a iniciador de l'Assemblea.

El senyor Porcalles explicà l'objecte de la reunió, i acabat feren ús de la paraula els senyors Calzina, de Llansà; Carles Jordà, ex-diputat provincial, i Porcalles, tots en defensa de la proposició presentada, la qual va ésser aprovada per unanimitat i entre forts aplaudiments, acordant-se designar com a delegats els senyors alcaldes de Figueres, Llansà i Roses, perquè convoquin a Barcelona una gran Assemblea de tots els Ajuntaments i Sindicats Vitícoles de Catalunya, per tal d'afermar la necessitat d'aquelles mesures, i enviar telegrams en el mateix sentit exposat al senyor President del Govern de la República i al senyor President de la Generalitat de Catalunya.

Cloué l'acte amb escaients paraules el Governador senyor Ametlla, el qual, evocant el seu origen d'una família vinyatera tarragonina, féu una sentida evocació del flagell que destruí en temps de la filoxera una riquesa agrícola com la vinya, que hauria d'ésser considerada com la més nacional de Catalunya. Gràcies al geni del nostre poble, fou dominat aquell flagell i amb el concurs de tots la verdor dels pàmpols enjoïà altra vegada els camps i les muntanyes de la nostra terra. Així, ara, si els pobles germans que treballen la vinya volen i saben unir-se, vindran nous dies de glòria, de grandesa i de prosperitat per a les nostres comarques.

Les encertades paraules del Governador foren fortament aplaudides per tota la concurrència a peu dret.

Els esmentats telegrams diuen així:

«Presidente Gobierno Provisional República.—Madrid.

Alcaldes Figueras, Llansà y Rosas, como Delegados Ayuntamientos y Sindicatos Agrícolas Ampurdán, reunidos en Asamblea en Rosas, expresan a V. E. unánimes deseos comarca ver implantadas declaraciones cosecha y guías circulación vinos, base fundamental resurgimiento viticultura nacional.»

«President Generalitat Catalunya.—Barcelona.

Alcaldes Figueres, Llansà i Roses, delegats expressament com a representants Ajuntaments i Sindicats Agrícoles comarca vitícola empordanesa, reunits en Assemblea a Roses, s'honoren exposant-vos gran necessi-

tat implantació urgent declaracions collita i guies circulació vins, considerant-les com a remei fonamental per a posar terme greu crisi que afecta a part tan important de nostra agricultura, així com propera celebració magna Assemblea a Barcelona, amb la cooperació de tots els Ajuntaments i Sindicats Agrícoles de Catalunya, per a refermar tals propostes.»

ELS REGS DE L'URGELL

IMPORTANT ASSEMBLEA DE REGANTS A MOLLERUSA

Tal com havíem anunciat, va celebrar-se a Mollerusa una assemblea de regants de la comarca. L'acte tingué lloc a la sala del teatre de L'Amistat. La platea, les llotges, les galeries, tot va veure's ocupat per una immensa multitud que, utilitzant tota mena de vehicles, havia anat arribant de tots els pobles de l'Urgell i adhuc d'alguns de Les Garrigues.

A dos quarts d'onze entrà a la sala l'iniciador de l'acte, en Domènec Tugues, alcalde de Castellserà, acompanyat de l'alcalde de Mollerusa n'Ignasi Queralt i d'en Xavier Joques, apotecari de Lleida i propietari de terres regades pel Canal d'Urgell.

El senyor Tugues disposà que el senyor secretari de Castellserà llegís les adhesions rebudes, que foren de 50 alcaldes de la comarca, la majoria dels quals prengueren seient a l'escenari en lloc preferent.

Després fou concedida la paraula al senyor Xavier Jaques, el qual, en un breu parlament, exposà la necessitat d'acabar d'una vegada i per a sempre amb la vergonya de veure com, per manca d'administració de les aigües, es perden les collites. El causant d'això, diu, és el Sindicat General, el qual ha de desaparèixer perquè està demostrat que no és res més que una entitat de cacies.

Cal remarcar que cada vegada que el senyor Jaques insistia en la necessitat de dissoldre el Sindicat era fortament ovacionat.

Per aclamació, va acordar-se que el Sindicat General des d'aquell dia ja no actués i que la Junta del Canal s'encarregui de la neteja de les segles i de la distribució equitativa de les aigües.

Per a portar a cap aquests treballs, tots els alcaldes i delegats allí reunits varen nomenar una Comissió interina, amb l'obligació de convocar per a dintre d'un mes una altra Assemblea comarcal per donar compte del seu comès.

La Comissió interina la formen els senyors Domènec Tugues, alcalde de Castellserà; Ignasi Queralt, alcalde de Mollerusa; Andreu Minguella, propietari de Vilagras-

sa; Ignasi Gavín, propietari de Juneda; Josep Mor, alcalde de Bell-lloc, i Xavier Jaques.

Aquesta Comissió, acompanyada de tots els assistents a l'assemblea, va dirigir-se al local del Sindicat General a prendre inventari de la documentació de l'Entitat, dissolent-se la manifestació sense que es registrés el més petit incident.

A la tarda, els membres de la Comissió es traslladaren a Lleida per visitar el Governador i assabentar-lo de les conclusions aprovades en l'Assemblea.

La revista *Occident*, de Lleida comenta aquesta Assemblea amb el següent treball:

«*Visió de conjunt.*—*OCCIDENT*, s'ha ocupat en diferents números, del problema dels recs de l'Urgell i ha propugnat una més pertinent ordenació dels mateixos. Perquè tenim interès en tot quant afecta a la riquesa nostrada, i perquè sentim per a la pagesia tota llei de consideracions i afectes, a l'anunci d'una reunió de regants no hi podia mancar un redactor d'*OCCIDENT* per tal que de prop copsés l'estat d'inquietud i d'alarma produïda entre els regants per causes ben diverses i fins antagòniques. Els fets, però, sempre tenen una raó, i al veure com el Sindicat es movia i com el país en protestava, creguérem que havia de quedar palesament aclarit amb aquella reunió cridada per l'Alcalde de Castellserà i a la que havien prestat assentiment i promès acte de presència la gairebé totalitat dels Ajuntaments de la comarca.

«La reunió, que tingué lloc amb molt públic al Teatre de l'Amistat, ens féu de bon començ una terrible pena. Notàrem seguidament d'arribar-hi, que allí no hi havia cap ordenació i que tot s'anava fent a mesura que s'avançava; el que no podíem sospitar és que aquella reunió fos un veritable atracament al sentit comú tal com resultà després de l'únic discurs pronunciat i dels termes i conclusions que del mateix se'n deriven i que foren acceptades amb una inconsciència digna dels majors blasmes.

«*Les conclusions.*— En definitiva la tesi que serví a tot el raonament no fou altra que la següent: som els regants, doncs bé, si diem prou Sindicat, de fet ja l'hem abolit, ja no hi haurà en avant més Sindicat. Ara bé, per a tirar endavant, que quedi la Junta del Canal en funcions i els Ajuntaments que tinguin cura de fer les neteges, i això ja està resolt.

«No som en període revolucionari? doncs, anem al Sindicat, ens fem amos, recollim les claus, i això ha quedat acabat avui mateix. No són dies de discursos i de paraules sinó de fets. Espereu que nomenem una Comissió, i aquesta que es posi al cap de la manifestació que farem per anar al Sindicat a disoldre'l.

«*La manca de tot sentit de les conclusions.*— Cal veure, encara que no sigui més que a la lleugera, el contingut i l'esperit de les conclusions per a comprendre que estan mancades de tota lògica i sentit. Deixar a mans dels Ajuntaments les llimpies, sense que en els respectius pressupostos s'hi consignin aquestes despeses; interrompre la vida normal d'una organització que agafa una zona tan extensa, per a que arreu s'improvitzin actuacions que en supleixin l'eficiència, això no podia concebir-se més que en ments malaltes, ja que no volem creure en l'existència de mala fe i molt menys en desig destructiu perquè sí.

«El més desastrós, però, és resignar l'usuari urgellenc, tot dret per tal que la mateixa empresa proporcionadora

de l'aigua en resultés l'àrbitre encara que fos per curt termini. Això han volgut dir alguns que era comunisme; això, però, si bé es mira no és sinó bretoleria aguda, i al servei d'esperits simplistes que tot ho resollien amb actes de violència sense comptar que la violència jamai ha resolt res, i que un cop pertorbat l'ordre jurídic de les coses, ha calgut l'esforç terrible de tornar l'ordre al seu lloc per a que el dret faci viadors tots els camps i tots els avenços.

«*L'Assemblea, però, reflectí quelcom.*— Evidentment, l'Assemblea disbaratada, innocent i inconscient de Mollerusa, deixà entreveure quelcom que, potser degut a això, es pogué fer possible la disbauxa d'uns acords que en res s'acordaven i que d'haver-se pres en sèrio esdevien un atemptat a tot dret, a la justícia, a l'esperit liberal menys refinat, i sobretot al prestigi d'una forma de govern que no per consolidada necessita menys de l'amor de tots i principalment dels qui es diuen republicans.

«L'Assemblea deixà entreveure un descontent general vers els elements dirigents del Sindicat. I consti que a això s'ha de fer justícia dient que en tot moment fugiren de personalismes i deixaren de posar a la consideració del públic allí congregat noms i insinuacions de noms. La cosa l'agafaren més per alt, o per baix segons es vulgui entendre, no tant, però, que posats en aquest pendic no tinguessin cura de parlar que fossin els regants els propietaris dels recs actuals dels en construcció i dels possibles el dia de demà a base d'adquirir-ne legalment la seva propietat. Allí no es parlà més que del Sindicat, i com el Sindicat de Recs d'Urgell no compta amb cap de simpatia en el país, pogué esdevenir un fet la protesta per la seva actuació, que culminà en considerar-lo poc menys que inútil i digne de desaparèixer.

«*La dignitat de tots.*— Evidentment, posades les coses en els termes que han arribat creient-se uns que per dignitat havien d'acabar amb el Sindicat en la forma pintoresca amb què ho concebiren, més que per res, per propi engrescament, si bé basat amb una general acceptació, obliga, almenys així ho entenem nosaltres, a que els dirigents del Sindicat plantegin la qüestió de confiança davant del país i dimiteixin en bloc per a procedir a noves eleccions de síndics i de director.

«Esdevindria una actuació desencertada i molt més perillosa que la del passat diumenge, que ara els actuals conductors del Sindicat de Recs d'Urgell es creguessin en el cas de plantar fort davant l'envestida popular de què han estat objecte. Caldria ésser cec per a no comprendre que el fet de tenir el país més confiança a l'empresa explotadora que als mateixos usuaris del Sindicat, és el blasme i la prova més irrecusable de manca de confiança i de prestigi en què es podia caure. I no diguem que en aquella assemblea hi havia gent que no era regant, potser sí que hi havia gent que no era regant, però veiérem a molts prestigiosos propietaris d'Urgell, la solvència dels quals és digna de tota estima.

«*El Consell prudent.*— Lleialment, sincerament, nosaltres que hem recollit en altres ocasions les queixes de l'Urgell que són molt més generals del que quedaren reflectides en l'Assemblea del diumenge, creiem que per a tranquil·litat de tots, perquè les coses tornin al seu lloc, una vegada el principi, no diguem de l'autoritat sinó del seny ha tornat al seu lloc, precisa que el Sindicat es constitueixi com a tal Sindicat, que els usuaris no sien uns mers paradors de drets d'aigües sinó uns in-

terventors en la vida sindical, i que els Síndics no sien fills de maniobres més o menys encertades, sinó veritables representacions populars.

»Ja sabem que aquesta posició ha de desplaure a tothom, als illusos que creien que amb un cop d'audàcia podien trencar tota lògica i bon sentit, i als altres que amb el pretext de restablir l'ordre potser hauran trobat la millor posició defensiva en què podien agafar-se. Nosaltres, però, donem el parer lleialment com acostumem tothora i ens apremem a dir que els regants necessiten d'una actuació constant i harmònica que no poden portar a terme els Ajuntaments, i per altra banda, que amb el fet de diumenge, a hores d'ara si no és així ja, havien d'haver presentat la qüestió de confiança tots els elements que integraven el Sindicat de Rees d'Urgell, i al seu cap el Director, que com a persona més visible potser recull més que ningú les antipaties, talment com a cap altre li han estat prodigats elogis. Nostre parer és, doncs, ni revolucionarisme ni reaccionarisme, i el conservar-se i regir-se el Sindicat amb la forma que fins ara venia fent-se, esdevindria tan perillós per a la tranquil·litat del país, com infecund per als mateixos interessos que ha de defensar i que els altres inconscientment abandonaven amb un enlairament de l'odi o de l'entusiasme.

»*L'assenyada actuació del Governador.* — Cal elogiar sense reserves l'actuació assenyada del Governador senyor Freixas. Deixà que les coses es produïssin per tal com les persones que anaven davant d'aquest moviment popular eren solvents i moltes d'elles investides del càrrec d'autoritat, però seguidament posà les coses en son lloc, sense represàlies, que no hi cabien donada la bona intenció que hi hagué, i l'esperit un xic barbre si es vol, però esperit de justícia a la fi, que hi havia en tot l'actuat. Cap ferida d'amor propi, cap molèstia personal, però l'energia necessària per a no deixar prosperar el disbarat contingut que incloïa la determinació d'aquella d'guem-ne assemblea.

Tota altra actuació que no hagués estat la portada a terme l'hauriem judicat lamentable i equivocada.

ALS QUE DESITGIN CRIAR CUQUES DE SEDA

Pro-Exposició Sericultura, a l'objecte de fomentar la (Sericultura a Catalunya, posa a coneixement de tots els que desitgin criar cuques de seda, la temporada vinent, que, fins al dia 4 de l'actual podran proveir-se de llavor de tan útils orugues, prèviament seleccionada, a les seves oficines provisionals, carrer de Girona, número 15, segon. Adverteix que en l'esmentat dia acabarà irremissiblement l'expedició de la corresponent llavor, i no es podrà accedir a les peticions que posteriorment es facin. Les hores de despatx seran de cinc a set. Les peticions hauran de fer-se personalment, fins pels de fora de Barcelona, els quals, no obstant, podran valer-se de recader.

Vistos els bons resultats dels assaigs realitzats el present any a les diverses comarques, la finalitat que es persegueix és la de resucitar a Catalunya en gran escala i en forma racional i productiva la cria de les cuques de seda, indústria derivada de l'agricultura que, per falta de la deguda protecció i de sanes orientacions, havia desaparegut almenys industrialment.

La sericultura és una indústria fàcil i lucrativa a l'abast de tothom, adhuc vells, dones i infants, amb la qual es pot abtenir un important complement d'ingressos, sense desatendre les habituals ocupacions dels que a ella es dediquin. Han de criar-se, doncs, cuques de se-

da, pel doble motiu del benefici econòmic que pot reportar i per enriquir l'economia nacional amb una nova font de producció, i perquè puguem veure'ns lliures de la tutela estrangera. Catalunya importa de França, Itàlia i altres nacions bastants milions de quilos de seda. Vegeu, doncs, la necessitat que es criïn cuques de seda a la nostra estimada pàtria, tenint en compte que tenim la capacitat productiva, ja que tant el terreny com el clima són a propòsit per a això.

UNIÓ DE VINYATERS DE CATALUNYA

Diumenge passat es reuní a Scala-Dei la Comissió de la delimitació del Priorat Scala-Dei, a la qual assistiren els representants per la dita delimitació.

Es tractà en aquella reunió de la visita que féu el governador de Tarragona a Gratallops, on s'entrevistà amb els alcaldes dels set pobles que formen el Priorat històric.

Així mateix els senyors Simó i Cabrer, president i secretari, respectivament, de la Unió de Vinyaters de Catalunya i vocals de l'esmentada Comissió, donaren compte de les seves gestions a Madrid, prop del ministre d'Economia, en defensa de l'esmentada delimitació.

El president de la dita Comissió, senyor Assens, proposà i així s'acordà, que pels alcaldes dels pobles del Priorat de Scala-Dei es reproduïxi la instància que fou presentada al governador civil de Tarragona en temps de la Dictadura i que havia quedat sense cursar al Ministeri d'Economia, i aquesta nova instància que sigui signada també per totes les entitats econòmiques, culturals i polítiques de l'esmentada comarca prioratina.

La reunió que ens ocupa se celebrà a la que fou casa del Prior de Scala-Dei, propietat actualment del senyor Sebastià Garcia-Fària, el qual, junt amb la seva bondadosa i amable esposa, feren els honors als assistents a la dita reunió, amb la delicadesa que els és característica i de la qual sortiren sumament satisfets els delegats dels pobles afectats per la delimitació del Priorat de Scala-Dei.

EL PROJECTE DE REFORMA AGRÀRIA. — LA QÜESTIÓ DELS «RABASSAIRES». — EL PATRONAT D'AGRICULTURA.

Es celebrà a l'Institut Català de Sant Isidre una important reunió de socis per a tractar d'assumptes d'actualitat.

Amb tot i les circumstàncies, la reunió va ésser molt nombrosa. Presidí el senyor Jaume de Ribà, el qual digué que, seguint el costum de l'Institut, la Junta desitjava l'assessorament dels seus socis per a l'informe que ha de trametre a la Comissió que entén en el projecte de Reforma Agrària presentat a les Corts. Tot seguit explica l'abast del projecte, i afirma que si bé de moment tracta d'aplicar-se a determinades regions i no a Catalunya, afecta concretament tot Espanya pel que es refereix a les bases cinquena i sexta en les quals es preposa un impost progressiu per les finques que passin de determinades extensions, segons els conreus i que estiguin amillarades en més de 10.000 pessetes.

Es mostrà partidari de que l'informe de l'Institut es refereixi a la totalitat del projecte, i féu veure les seves orientacions equivocades. Catalunya, digué, per a aconseguir una organització agrària que ha produït i està pro-

duint grans beneficis, ha necessitat llarg temps; per consegüent, no es pot creure en l'eficàcia d'una llei per a resoldre situacions que per la seva naturalesa són molt complexes i exigeixen llargs períodes de temps.

Feren ús de la paraula els senyors Vila Teixidor, Gelabert, Cirera, Maspons i Garriga i Masó, resumint el senyor de Riba.

Alguns dels reunits varen parlar de la intranquil·litat existent en algunes comarques entre els parcers de vinyes sobre el lliurament de les parts de fruits convingudes. Intervingueren els senyors Ricart, Barrera, Vila Teixidor, Garriga i Massó, Regasol i Junyent, explicant l'abast de les disposicions dictades pel Govern provisional i la tendenciosa interpretació donada per elements interessats en el desordre.

El president, després d'explicar diverses gestions fetes sobre el particular, va expressar la confiança que els parcers no haurien intentat infringir els pactes d'exploatació de la vinya, si no fossin induïts a error, fent-los creure que existien disposicions recents que els dispensaven de pagar les parts dels fruits i que era precís que els propietaris coneixedors de la veritat i dintre les normes de justícia, no permetin que es trenqui l'harmonia entre els diferents elements agrícoles.

Es va acordar utilitzar els mitjans legals per a fer complir els contractes contra els infractors presentant les corresponents denúncies criminals per furt en els casos procedents, utilitzant especialment com a prova els guarda Jurats; i, en tot cas, exercitar l'acció de rescissió de contracte per incompliment que porta com a conseqüència la pèrdua dels drets del parcer sobre la vinya.

Finalment, la presidència va manifestar que, quan tots els agricultors tenien posades les seves esperances en l'actuació del Patronat del Palau d'Agricultura, l'Ajuntament de Barcelona va prendre l'acord de dissoldre el Patronat i va posar al coneixement dels reunits que, juntament amb els representants d'altres sectors agrícoles, féu totes les gestions per tal d'evitar la dissolució del Patronat sense obtenir-ne bon resultat.

Els reunits aprovaren l'actuació de la presidència i manifestaren el seu sentiment per l'acord consistorial i haver vist amb satisfacció l'actuació dels regidors que amb molt d'entusiasme defensaren l'actuació del Patronat.

* * *

L'Ajuntament de Barcelona decretà la dissolució del Patronat del Palau d'Agricultura. Una de les principals causes en que es basava l'informe que motivà la dissolució fou que els afers d'agricultura no són de competència de l'Ajuntament i que les activitats rurals són i han d'ésser de la Generalitat.

CREMA DE BOSCOS

Hi ha hagut, al Bergadà, un seguit d'incendis als boscos durant la setmana.

Els més importants han estat els següents:

— A casa Massan, propietat de Josep Trasserra, i que, estenent-se per tota la serra de «Casapons», arribà ràpidament al bosc del «Mas del Bosc», propietat de Francesc de Gironella. En vista de l'increment que prenia sortiren tot seguit les autoritats, cos de bombers i veïns, com també un nombrós grup d'obers de la Colònia Ro-

sal. Lluitant tots amb coratge, tallant arbres i segant malesa, aconseguiren apagar l'incendi a les quatre de la matinada, i evitaren que destruís el bosc, per bé que es van cremar algunes alzines. Els danys són de poca importància.

Un altre formidable incendi ocorregué dimecres als boscos de «Vilarrasa» i «Monsén», del terme d'Olvan, propietat de Pere Claret i Ramon Solé, respectivament. No s'han pogut precisar les pèrdues, però són molt importants.

— A la «Comassa», terme municipal de La Baells, propietat dels hereus del senyor Daniel Moreta, es cremaren deu hectàrees amb pèrdues d'unes 4.000 pessetes. Al bosc de «Puigervassos», de Pedret, terme, també, de La Baells, propietat de Ramon M. Pujol, causà pèrdues per unes 15.000 pessetes. A la muntanya de «Minoves», d'Olvan, propietat d'Antoni Valldeperas, causà una pèrdua de més de 5.000 pessetes. També es van cremar uns 90 vagons de fusta tallada del bosc anomenat «Pujol del Recó», avalorats en unes 30.000 pessetes.

— A la muntanya de Ventós, del terme de Ribes, s'ha calat foc i s'han cremat 3.000 pins en una extensió de 7 hectàrees. Les pèrdues pugen 4.000 pessetes.

I a Llagostera s'ha calat foc a un bosc propietat de Ferran Ferrer. S'han cremat 25 hectàrees de muntanya baixa i suros petits. Les pèrdues poden calcular-se en unes 2.000 pessetes.

UNA NOTA DEL MINISTERI D'ECONOMIA SOBRE L'OLI.

Al ministeri d'Economia han facilitat la següent nota:

Al ministeri d'Economia Nacional es constituí la comissió nomenada com a conseqüència del decret de 5 de juny de 1931, i ordres posteriors per a classificar i ordenar les informacions rebudes a fi d'establir les bases a què ha de sotmetre's el règim de fabricació, propaganda, ús i aplicació de les diverses classes d'oli.

A aquesta informació pública acudiren diferents Cambres de Comerç, Indústria i Agrícoles, associacions i cooperatives d'agricultors oliverers i exportadors, associacions, fabricants d'olis i sabons i altres persones jurídiques i individuals, interessades en el problema.

Queda constituïda la comissió sota la presidència del subsecretari d'Economia don Joan Barbey, i les vicepresidències dels directors generals d'agricultura, indústria i comerç i política aranzelària, i es procedí a la designació de les ponències per a cada un dels temes del qüestionari que són els següents:

Primer. — Definició i classificació dels olis d'oliva comestible.

Segon. — Règim de fabricació, explotació i venda d'olis a Espanya.

Tercer. — Propaganda genèrica de l'oli d'oliva a Espanya, i el seu foment als mercats nacionals i estrangers.

Quart. — Règim d'importació i fabricació de l'oli d'oliva.

Sisè. — Estudi de mitjans per a fomentar i millorar el cultiu de l'olivera i la fabricació del seu oli.

Setè. — Comissió Mixta de l'Oli.

Aquestes ponències es reuneixen actualment per a emetre els dictàmens que han d'ésser elevats a la Comissió en ple en les sessions que es convocaran oportunament i que la Comissió elevarà com a informe al ministre, per a la resolució definitiva.

EL MERCAT

ULTIMES COTITZACIONS

ADOBES	UNITAT	PESETES		UNITAT	PESETES
Superfosfat d'os, 18-20 per 100 d'àcid fosfòric i 1/2 per 100 de nitrogen ...	100 quilos	15'—	Colorant Bordeus... ..	1 kilo o litre	15 a 75
Superfosfat de calç, 18-20 per 100 d'àcid fosfòric soluble	»	12'65	Id. Caramelina.	»	15 a 75
Superfosfat de calç, 16-18 per 100 d'àcid fosfòric soluble	»	11'65	Fosfat amònic blanc de neu, en pols.	»	2'10 a 2'45
Superfosfat de calç, 13-15 per 100 d'àcid fosfòric soluble	»	10'86	Gelatina Flandes extra.	»	4'25
Sulfat d'amoniàc, 20-21 per 100 de nitrogen	»	45'—	Id. or, plata, bronze... ..	»	8'25 — 7'25
Nitrat de sosa, 15-16 per 100 de nitrogen	»	49'—	Glicerina, pura bidestilada, 30° Enol	»	3'50
Sulfat de potassa, 90-92 per 100, equivalent a 49-50 per 100 de potassa pura.	»	36'25	Metabisulfit de potasa cristal·litzat	»	1'70 a 2'10
Clorur de potassa, 80-85 per 100, equivalent a 49'50 per 100 de potassa pura	»	29'50	Negre animal	»	1'15 a 1'45
Màteria orgànica còrnia natural, 10-11 per 100 de nitrogen i 2-3 per 100 d'àcid fosfòric	»	40'—	Nosperal (substitueix al sulfat de coure).	»	1'15
Guano Sant Jordi, 7-8 per 100 de nitrogen i 9-11 per 100 d'àcid fosfòric i 5-6 per 100 de potassa	70 quilos	23'—	Osteocila Coignet.	»	4'35
Sulfat de ferro en gra	100 quilos	12'50	Sang cristal·litzada Enol	»	3'50
Nitrat de calç 15-16 per 100 de nitrogen i 28 per 100 de calç	»	30'50	Taní al alcohol, pur... ..	»	5'65 a 10
Cianamida 19-20 per 100 de nitrogen, 60 per 100 de calç	»	38'—	Id. al éter, pur	»	10'75 a 16
			Brou Bordelés Schloesing. ...	»	1'75
SOFRES			BOTAM		
Sofre Sant Jordi, 98-100 per 100, extra	40 quilos	18'—	Barrils de 14 a 16 litres, roure	Un	7'—
Id. id, 98-100 id., extra fi ...	»	20'—	» 28 a 32 » »	»	13'—
Sofre gris o precipitat	»	10'—	» 100 litres... ..	»	28'—
Flor de sofre o sofre sublimat	»	26'—	Pipes de 240	»	48'—
Sofre de terròs	50 quilos	40'00	Bordaleses	»	50'—
Sofre en pans, refinat		46'50	Bocois 600	»	210'—
Sofre de canó		52'—			
PRODUCTES ENOLÒGICS			CEREALS		
		(comprant-ne 100)	Blat		
Acid cítric cristal·litzat, pur estranjer 99°.	1 kilo o litre	8'25	Froment de Castella	100 quilos	46'50 a 47'25
Acid tartàric id. id. id.	»	4'50	Xeixa de la Manxa	»	46'—
Id. id. id. id. id. id.	»	4'25	Froment de la Manxa	»	46'—
Anhidrid sulfurós, pur francès	»	1'25	Aragó	»	46'50 a 47'—
Sofre conglomerat en pastilles de 5 a 100 grs.	»	1'50	Navarra	»	47'50
Lluquets classe extra sense degotalls... ..	»	1'50	Urgell i Vallès	»	47'— a 48'50
Id. id. corrent	»	0'85	Comarca	»	41'—
Carmel especial de sucre, classe extra	»	3'75	Extremadura, blanquet ...	»	46'50
Carbó vegetal en pols fina ...	»	2'15	Cruxer	»	00'— a 00'—
Cel·lulosa Enol.	»	5'—	Lleida	»	49'—
Cola Vila.	»	2'75			
Id. Coignet, en plaques... ..	»	3'—	Civada		
Id. xina en fideus	»	35'—	Extremadura	»	34'—
Carolussa Saliausky	»	45'—	Manxa	»	34'— a 35'—
			Aragó	»	32'50 a 35'—
			Ordi		
			Extremadura	»	37'50 a 38'—
			Manxa	»	00'00 a 00'—
			Urgell	»	36'— a 37'—
			Sagarra	»	38'— a 38'50
			Aragó	»	39'— a 39'50
			Castella	»	37'— a 38'—
			Comarca	»	
			Moresc		
			Plata,	»	43'— a 44'50
			Danubi	»	00'— a 00'—
			Mill		
			Estranger	»	39'— a 39'50
			Comarca	»	00'— a 00'—
			Arròs		
			Benlloc, zero	»	56'— a 57'—
			Idem, mitjà	»	56'— a 58'—
			Idem, selecte	»	59'— a 61'—
			Matisat, ordinari	»	57'50 a 59'50

	UNITAT	PESSETES		UNITAT	PESSETES
Idem, selecte	100 quilos	59'60	Farina de peix	100 quilos	90'— a 110'—
Bomba, ordinari	»	60'— a 62'—	Farina d'ossos	»	35'— a 40'—
Idem, superior	»	105'— a 112'—			
Idem, extra	»	113'— a 119'—			
LLEGUMS			FRUITES SEQUES		
<i>Faves</i>			<i>Ametlles</i>		
Extremadura	»	57'—	Mallorca	»	425'—
Itàlia	»	55'— a 55'50	Esperança, primera	»	465'—
Mallorca	»	56'— a 56'50	Tarragona	»	440'—
Oran,	»	55'— a 56'50	Mollar amb closca	»	215'—
Valencianes,	»	00'—			
Prat	»	00'—	<i>Avellanes</i>		
<i>Favons</i>			Ordinària amb clofolla	»	000'—
Sevilla	»	53'50 a 54'50	Negreta	»	225'—
Xereç	»	54'— a 55'—	Sense clofolla, primera	»	195'—
Marroc	»	50'— a 51'—	» segona	»	175'—
Italians	»	53'— a 53'50			
Anglesos	»	51'—	<i>Figues</i>		
<i>Garrofes</i>			Fraga	10 quilos	8'—
Vinaroç	100 quilos	20'32	Idem extra	»	9'—
Roges	»	28'57	Mallorca	»	6'—
Mallorca	»	24'65	Idem negres		
Eivissa	»	25'—	Burriana		
Matafera	»	00'—	Albunyal		
València	»	29'76			
Xipre	»	29'50	<i>Pinyons</i>		
<i>Veces</i>				100 quilos	420'—
Navarra	»	33'— a 43'—			
Romania	»	00'—	VINS		
Calaf	»		Penedès, blanc	Gran i hectòlitre	2'30
Màlaga	»	44'—	Camp de Tarragona, blanc	»	2'40
<i>Mongetes</i>			Priorat, negre	»	2'80
València Pinet	»	92'— a 95'—	Martorell, blanc	»	2'40
Monquillines	»	90'— a 92'—	Manxa, blanc	»	2'50
Trinquillon	»	90'— a 92'—	Mistela blanca	»	3'—
Mallorca	»	70'— a 75'—	Idem negra	»	3'20
Itàlia	»	65'—	Moscateu	»	3'50
Hongria	»	00'—			
Romania	»	00'—	ALCOHOLS		
País	»	90'— a 95'—	Industrials 96 per 100	100 litres	285'— a 300'—
<i>Altres llegums</i>					
Ers	»	39'50 a 41'—	Residus vínics 96	»	242'— a 245'—
Titus	»	41'50 a 42'—	Neutres de vi	»	228'— a 230'—
Guixes	»	42'— a 44'—			
Llenties	»	110'— a 125'—	Desnaturalitzat	»	150'—
Cigrons pelons	»	77'— a 83'—	Aiguardent de canya, 74 a 75 graus	»	205'—
Idem blancs	»	80'— a 185'—			
FARINES I DESPULLES			OLIS		
Extra blanca superior	»	68'— a 70'—	<i>Oliva</i>		
Idem ordinària	»	62'— a 64'—	Ordinari	100 quilos	221'75
Intervinguda	»		Superior	»	234'80
Número 3	60 quilos	26'— a 27'—	Fi	»	247'85
Número 4	»	23'— a 24'—	Extra	»	256'55
Segones	»	20'— a 22'—			
Terceres	»	18'— a 19'—	<i>De pinyola</i>		
Quartres	»	17'— a 18'—	Verd, primera	»	108'70 a 113'10
Segó	100 litres	5'—	Idem, segona	»	000'00 a 000'00
Segonet	»	5'—	Groc, primera	»	126'10 a 130'45
Farinassa d'arrós	70 quilos	20'—	Idem, segona	»	108'70 a 113'10
Morret	»	40'—			
Farina de manioc	100 »	35'—	<i>Exòtics</i>		
FARRATGES I PINOS			Cacauet	100 litres	000'—
Alfals	40 quilos	6'50 a 7'—	Coco, blanc	»	153'—
Palla llargueta	»	3'— a 3'50	Idem, Cochin	»	170'—
Polpa de remolatxa, estran- gera	100 quilos	44'— a 45'—	Idem, Palma	»	201'—
Idem, país	»	28'— a 29'50	Llinosa, cuit	»	175'—
Turtó de coco	»	34'— a 36'—	Idem, incolor	»	205'—
Idem de cacauet	»				
Farina de turtó de llinosa	»	38'— a 39'—	ANIMALS I LLURS PRODUCTES		
Farina de carn	»	45'— a 60'—	<i>Animals</i>		
			Bous del país	1 quilo	2'50
			Vaques idem	»	2'50
			Vedelles idem	»	3'20
			Ovelles idem	»	3'50
			Xais idem amb llana	»	4'50
			Moltó	»	3'60
			Cabres idem	»	2'50
			Cabrits idem	»	6 a 7
			Porcs blancs del país, de 110 quilos net	»	3'30
			Idem, inolt grassos	»	2'80
			Idem id. valencians, id.	»	3'30
			Idem mallorquins	»	0'00

CREDIT I DOCKS DE BARCELONA

COMPANYIA DE CRÈDIT I DE MAGATZEMS GENERALS

FUNDADA L'ANY 1881

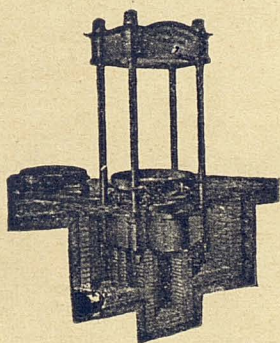
Magatzems en el port de Barcelona, enllaçats amb la xarxa ferroviària.—Magatzems a Aldea (Amposta)

Préstecs sobre cereals, fruits i primeres matèries
Obertura de crèdits

Comptes corrents a la vista i a terminis.—Comptes corrents en monedes estrangeres. — Descompte i cobrament d'efectes comercials. — Valors. — Cupons. — Préstecs sobre títols

Cambra cuirassada amb compartiments de lloguer

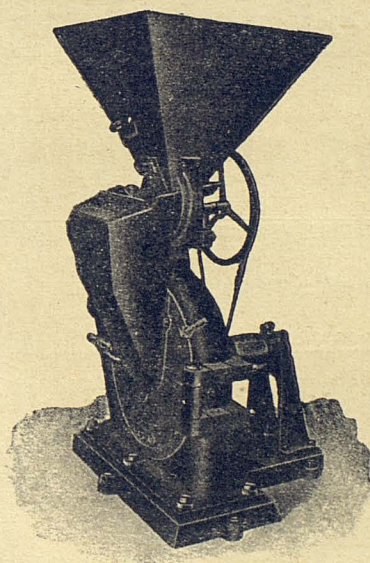
PASSATGE DEL COMERÇ, 7 — Apartat de Correus 661

TALLERS PFEIFFER

A. CASAJUANA PFEIFFER, Enginyer Industrial
PERE IV, 109 - Casa fundada en 1855 - BARCELONA

Fundició i construcció de maquinària en general - Especialitat en maquinària per a elevació d'aigües - Fabricació d'olis - Elaboració de vins - Bombes de pistó per a totes les aplicacions - Premses i bombes hidràuliques - Trens de sanejament - Arades - Molins de vent - Cilindres de paper per a calàndries - Tuberries Preses i vàlvules de totes classes, etc.

MOLI "ALFA"

El millor per a pinsos per al ramat, matèries dures i fibroses. Dispositiu de moldre especial patentat.

Andreu Morros

Oficines: Avinguda del Marquès de Argentera, 21
BARCELONA

Instal·lacions i reformes de FABRIQUES DE FARINES

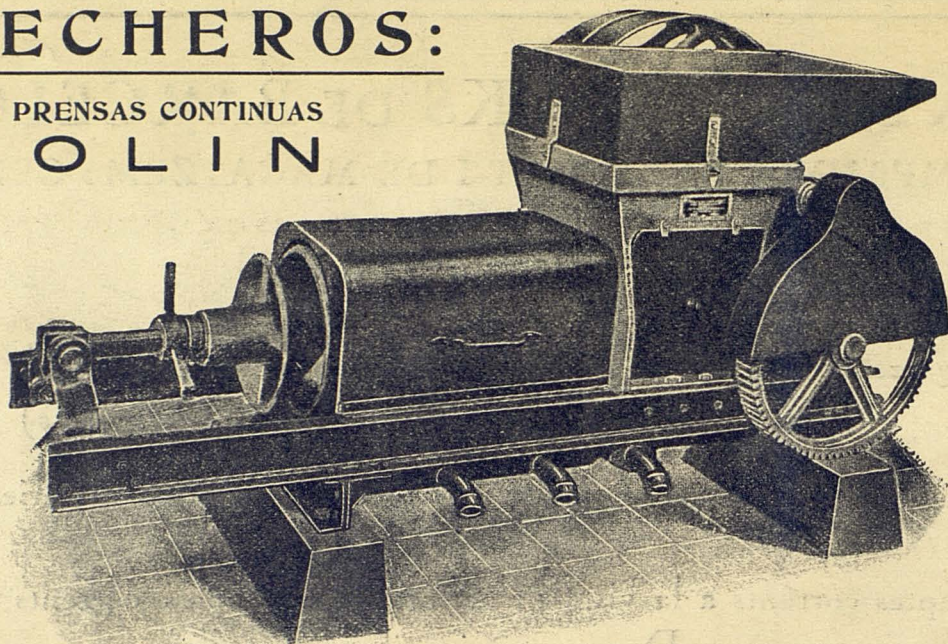
FABRICACIÓ NACIONAL. Sol·licitar preus i catàlegs

COSECHEROS:

LAS PRENSAS CONTINUAS
COLIN

Son las mejores hasta hoy. No dejan heces, quedando el vino sin aspereza

Primer Premio y Medalla de Oro en el Concurso de Prensa en Alcázar de San Juan

Material de vendimia :: Productos para la elaboración
PEDIR DETALLES Y CATÁLOGOS

VICENS VILA CLOSA -

PASSEIG DE GRACIA, 88
Telèf. 72095 - Dir. Teleg.: KEDEVILA

- Barcelona

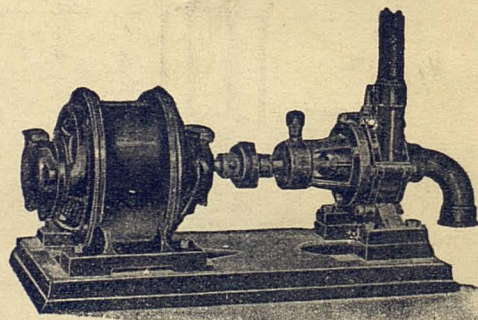
Propietaris! Quan necessiten elevar aigua
recordeu-vos sempre de la

Bomba MINERVA

que vos donarà completa satisfacció

Demaneu catàlegs i pressupostos a

MELCIOR CAÑARDO - Aragó, 252 - Barcelona
(entre R. Catalunya i Balmes)

Ous de Naftalina

Patentats i model Industrial Registrat

Maten el poll.-Desinfecten els ponadors.-Eviten en les gallines el vici de menjar-se els ous.-Serveixen d'ou ponedor.-Maten l'arna

Preus franc envàs estació Barcelona:

Una dotzena: 6 ptes. una - Una grossa: 5 ptes. la dot.^{na}

DE VENDA A LES PRINCIPALS DROGUERIES I A LA
Comercial de Productes Refinats del Quitrà, S. A.
RAMBLA DE CATALUNYA, 66, 1.ER LLETRA G. :: BARCELONA

Comprará

sempre amb el màxim
de comoditat i econo-
mia si es serveix dels
grans magatzems

JORBA

Manresa i Barcelona

EL MES IMPORTANTS D'ESPANYA

NAGSA.-Casanova, 212-214-BARCELONA.